

# DESCOPERIND VOIA LUI DUMNEZEU

*(Finding God's Will)*

**Zac Poonen**

Traducerea în limba română:  
Maria Magdalena

---

*Drept de autor – Zac Poonen (1971)  
Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.  
Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără  
permisiunea scrisă a autorului.  
Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material  
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția  
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face  
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate  
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI  
și în condițiile în care această notă de drept de autor  
este inclusă în fiecare listare.*

*Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:*

*Christian Fellowship Church  
40, DaCosta Square, Wheeler Road Extension,  
Bangalore-560084, India.*

## **CUPRINS**

\* Această carte și tu

1. Planul lui Dumnezeu pentru viața ta
2. Condiții pentru găsirea vocii lui Dumnezeu
3. Călăuzire prin mărturia interioară
4. Călăuzire prin mijloace externe
5. Chemarea profesională
6. Considerații finale

## **ACEASTĂ CARTE – ȘI TU**

Mulți creștini sunt confuzi în privința modalității de cunoaștere a voii lui Dumnezeu în viața lor. Această carte este o încercare de a-i ajuta. Ea nu prezintă o formulă infailibilă de călăuzire, pentru că nici Biblia nu ne arată vreuna de acest fel. Trebuie să ne ferim de căutarea călăuzirii Divine într-un mod mai degrabă mecanic decât spiritual.

Această carte nu pretinde a-ți da toate răspunsurile. Scopul ei principal este să te încurajeze să fii mai dependent de Duhul Sfânt.

Watchman Nee a spus, „Noi, ființele umane, nu suntem menite să scriem cărți „perfecte”. Pericolul unei astfel de perfecțiuni este că omul ar putea înțelege fără ajutorul Duhului Sfânt. Iar, dacă Dumnezeu ne dă cărți, ele vor fi câteodată fragmente rupte, nu întotdeauna clare sau consecvente sau logice, lipsindu-le concluziile, venind însă la noi în viață și păstorindu-ne viața. Nu putem diseca, schița sau sistematiza faptele Divine. Numai creștinul imatur va cere să aibă întotdeauna concluzii satisfăcătoare din punct de vedere intelectual. Cuvântul lui Dumnezeu însuși are acest caracter fundamental, de a vorbi întotdeauna și în mod esențial spiritului nostru și vieții noastre”.

Fie ca această carte să împărtășească minții tale nu doar informație, ci, mai presus de toate, viață duhului tău.

Câteva cuvinte privind conținutul acestei cărți: Nici un paragraf, sau chiar capitol, nu este complet în sine, dacă nu este citit în contextul întregii cărți. În unele cazuri, chiar dacă o propoziție din carte este ignorată sau citită fără atenție, poate conduce la o înțelegere cu totul diferită de cea intenționată.

Aș îndemna de aceea cititorul să citească această carte încet și atent (citește-o de două ori dacă este posibil) pentru a primi mesajul corect.

Capitolul Doi este poate cel mai important capitol din carte. Dacă îndeplinim condițiile pentru găsirea voii lui Dumnezeu, atunci călăuzirea devine mereu o chestiune simplă. Când ne împotmolim, de obicei aceasta se datorează unor condiții esențiale rămase neîndeplinite în viața noastră

Fie ca Dumnezeu să ne ajute pe fiecare să-L glorificăm făcând voia Lui pe pământ precum în cer.

Sunt îndatorat unui număr de slujitori ai Domnului care au citit manuscrisul original al acestei cărți și mi-au oferit sugestii prețioase

**Zac Poonen**

## CAPITOLUL 1

### PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU VIAȚA TA

Pentru om, cea mai mare onoare și privilegiu este să facă voia lui Dumnezeu. Aceasta e ceea ce Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi.

Odată, El a spus că numai aceia care fac voia Tatălui Său vor intra în împărăția cerurilor (Matei 7:21). El a mai spus, de asemenea, că adevărații lui frați și surorile lui sunt cei/ cele care fac voia lui Dumnezeu (Matei 12:50).

Această subliniere a fost transmisă cu credincioșie de către apostoli generației lor. Petru arăta că Dumnezeu i-a eliberat pe oameni de păcat pentru ca ei să poată face voia Lui (1 Petru 4:1, 2).

Pavel afirma că noi, creștinii, suntem recreați în Isus Hristos, astfel încât să putem umbla pe calea deja trasată de Dumnezeu pentru noi. De aceea, el îi îndemna pe creștinii din Efes să nu fie nepricepuți, ci să înțeleagă care este voia lui Dumnezeu pentru viețile lor (Efeseni 2:10; 5:17).

El s-a rugat pentru creștinii coloseni să poată fi umpluți de cunoașterea voii lui Dumnezeu. Le-a spus acestora că și Epafras se ruga pentru ei să poată împlini toată voia lui Dumnezeu (Coloseni 1:9; 4:12).

Apostolul Ioan învăța că numai aceia care fac voia lui Dumnezeu vor rămâne pentru totdeauna (1 Ioan 2:17).

Din nefericire, această subliniere este rar făcută în zilele noastre și în generația noastră. De aici vine astăzi superficialitatea și lipsa de putere a credinciosului de rând. Oamenii sunt îndemnați să vină la Isus doar pentru a primi iertarea. În timpurile apostolilor, oamenilor li se spunea că iertarea păcatelor era doar o introducere în viața dedicată împlinirii desăvârșite a voii lui Dumnezeu.

Faptele Apostolilor 13:22 pare să sugereze că David era numit „om după inima lui Dumnezeu” deoarece dorea să facă numai voia lui Dumnezeu. Chiar David ne spune într-un alt loc că el se desfăta în împlinirea voii lui Dumnezeu (Psalmul 40:8). El nu era un om perfect. A comis multe păcate, unele foarte grele, pentru care Dumnezeu l-a pedepsit aspru. Totuși, Dumnezeu l-a iertat și a găsit plăcere în el pentru că, în esență, David a dorit să îplinească toată voia lui Dumnezeu.

Aceasta ne încurajează și pe noi să credem că, în ciuda tuturor imperfecțiunilor noastre, și noi putem fi bărbați și femei după inima lui Dumnezeu – numai dacă inimile noastre sunt pasionate să facă voia Lui.

Noul Testament îndeamnă credincioșii să umble așa cum a umblat Isus, urmând exemplul Lui (1 Ioan 2:6). Principiul călăuzitor al lui Isus, pentru întreaga sa viață și lucrare, a fost să facă voia Tatălui Său. El nu a întreprins niciodată o acțiune până când Tatăl Lui nu l-a cerut aceasta. Și când a

acționat, nici amenințările dușmanilor, nici rugămintele prietenilor Săi nu L-au putut opri de la a face ceea ce Tatăl Său I-a cerut.

Hrana Sa zilnică era să facă voia Tatălui Său (Ioan 4:34). Așa cum oamenii tânjesc după mâncare pentru a-și hrăni trupurile, El tânjea să facă voia Celui Care L-a trimis. Fiecare credincios ar trebui să aibă o foame similară de a împlini toată voia lui Dumnezeu.

Cât de ușor este să ne rugăm „Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ” și apoi să facem exact ceea ce ne place, fără să mai căutăm călăuzirea lui Dumnezeu în viața noastră de zi cu zi.

### **Planul lui Dumnezeu este cel mai bun**

Este culmea prostiei să nu căutăm călăuzirea lui Dumnezeu. Dacă ai fi singur în mijlocul unei păduri dese, într-o noapte extrem de întunecoasă, neștiind încotro s-o apuci, ai fi fericit să ai cu tine pe cineva care cunoaște fiecare centimă a pădurii și în care să te poți încrede în totalitate. L-ai urma bucuros, fără a te îndoii de direcția pe care o alege. Ar fi o prostie să ignori sfatul lui și să te deplasezi de capul tău în acea pădure densă și întunecată, plină de pericole ascunse.

Totuși, mulți credincioși fac exact acest lucru. Viitorul care ne stă înaintea este mai întunecos decât orice altceva de pe pământ. Nu putem vedea nimic înainte. Cu toate acestea, noi trebuie să mergem înainte. Uneori, în viața noastră, întâlnim răspântii când trebuie să luăm decizii cu implicații vaste.

Deciziile precum alegerea carierei și a unui partener de viață ne afectează întregul viitor. Cum trebuie să decidem în aceste situații? Nu cunoaștem nimic despre pericolele și capcanele ascunse de-alungul fiecărei căi. Nu știm nimic despre cursele pe care ni le-a așezat Satan. Și, cu toate acestea – noi trebuie să decidem pe care cale să înaintăm. De aceea ar fi, nu doar de dorit, ci necesar să avem pe cineva alături în aceste momente, în care să ne putem încrede în totalitate, care să știe întregul viitor.

În Domnul Isus Hristos avem o astfel de Persoană, și El este mai mult decât nerăbdător să ne călăuzească de-a lungul celei mai bune și sigure căi. Biblia ne învață că Dumnezeu are un plan specific pentru viața fiecăruia (Efeseni 2:10). El ne-a planificat o carieră, ne-a ales un partener de viață și a planificat chiar unde vom locui și ce vom face în fiecare zi.

În fiecare caz, alegerea Lui trebuie să fie cea mai bună, pentru că El ne cunoaște așa de bine și ia în calcul orice factor. Atunci, cel mai înțelept este să căutăm voia Lui în toate aspectele – atât în cele majore cât și în cele minore.

Este nu doar prostesc, ci și periculos să urmăm doar judecata intelctelor noastre limitate și impulsurile emoțiilor proprii. Dacă nu suntem captivați de convingerea că planul lui Dumnezeu este, într-adevăr, cel mai bun, nici nu-l vom căuta cu toată seriozitatea.

Mulți au făcut din viețile lor un naufragiu pentru că nu au căutat voia lui Dumnezeu încă din tinerețe. Este, într-adevăr, „bine pentru om să poarte jugul în tinerețea lui” (Plângerile lui Ieremia 3:27). În Matei 11:28-30, Isus ne invită să luăm jugul Lui asupra noastră. Ce înseamnă să iei jugul?

Când este folosită o pereche de tauri la aratul unui ogor, aceștia sunt ținuți împreună printr-un jug pus pe grumazurile lor. Când un taur tânăr este învățat să are, este înjugat împreună cu un altul experimentat. Cel nou este astfel constrâns să meargă în aceeași direcție și în același ritm cu cel bătrân. Iată ce înseamnă, deci, să luăm jugul lui Isus asupra noastră. Va trebui să mergem cu Isus pe calea care-I place Lui, fără să dăm niciodată năvală să facem altceva în afara călăuzirii Lui, și nici să rămânem în urmă când El ne cheamă la un pas nou de ascultare.

Puțini înțeleg această semnificație a jugului. Și mai puțini sunt gata să-l accepte. Taurul este *forțat* de proprietarul lui să ia jugul asupra grumazului. Dar pe noi Isus ne invită. Aici nu există nici o forțare. Cât de nebuni suntem să respingem această invitație! Noi, mai degrabă luăm jugul greu al propriei voințe cu frustrările, înfrângerile și regretele care-l însoțesc, decât jugul ușor al lui Isus care ne aduce libertatea adevărată și odihna deplină!

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă – *toți aceia care munciți așa de greu sub un jug încărcat*. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine (*așa cum îl învață taurul mai bătrân pe cel neexperimentat*), căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30).

Citim despre Enoh că „a umblat cu Dumnezeu” (Geneza 5:22) – cu alte cuvinte, nu a dat năvală înainte, nici nu a rămas în urmă, ci a umblat pe calea programată de Dumnezeu ca unul înjugat – timp de trei sute de ani. Ca urmare, Dumnezeu a declarat solemn că a fost mulțumit de viața lui Enoh (Evrei 11:5). Acesta este singurul mod prin care îi putem fi plăcuți lui Dumnezeu – trăind și înaintând sub jugul Său, în voia Lui perfectă. Numai așa vom fi capabili să stăm înaintea Lui fără regret când va veni din nou.

### **Ratând planul lui Dumnezeu**

Este posibil ca un credincios să *piardă* voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viața lui. Saul a fost ales de Dumnezeu să fie împărat peste Israel, dar, în cele din urmă, ca rezultat al nerăbdării și neascultării lui, Dumnezeu l-a respins. Este adevărat, el a rămas pe tron mai mulți ani, dar pierduse voia lui Dumnezeu pentru viața sa.

Solomon este un alt exemplu. El a fost plăcut lui Dumnezeu în primii ani, dar a căzut mai târziu prin căsătoria cu femeile străine.

De două ori în Noul Testament suntem îndemnați să luăm ca avertisment exemplele israeliților care au pierit în pustie. Voia perfectă a lui Dumnezeu pentru ei a fost să intre în Canaan. Dar toți, cu excepția a doi dintre ei, au

pierdut lucrul cel mai bun de la Dumnezeu prin necredință și neascultare (1 Corinteni 10:1-12; Evrei 3:7-14).

În mod asemănător, mulți credincioși au pierdut planul perfect al lui Dumnezeu pentru viața lor prin neascultare și compromis – adesea în căsătorie sau în alegerea unei cariere.

G. Christian Weiss în cartea, „*Voia perfectă a lui Dumnezeu*”, ne povestește despre un profesor, dintr-o Școală a Bibliei, care le-a spus studenților într-o zi că „am trăit cea mai mare parte a vieții mele în planul secund al voii perfecte a Lui Dumnezeu”. În tinerețe, Dumnezeu îl chemase să fie misionar, dar el s-a abătut de la această chemare ca urmare a căsătoriei. Apoi a început o viață de afaceri egoistă, lucrând într-o bancă, cu scopul principal de a face bani. Dumnezeu a continuat să-i vorbească mai mulți ani, dar el a refuzat să cedeze. Într-o zi, copilășul lui a căzut dintr-un scaun și a murit. Aceasta l-a adus în genunchi și, după o noapte întreagă petrecută în lacrimi înaintea lui Dumnezeu, și-a pus viața pe deplin în mâinile lui Dumnezeu. Acum era prea târziu pentru el să meargă în Africa. Ușa era închisă. A știut că acel lucru fusese cel mai bun pentru el de la Dumnezeu, dar îl pierduse. Tot ce putea face era să-I ceară lui Dumnezeu să-i folosească restul vieții. A devenit un profesor într-o Școală a Bibliei, dar nu putea uita niciodată că acesta era doar locul doi față de ceea ce avusese Dumnezeu pentru el.

Weiss continuă, „De atunci am întâlnit numeroși oameni care purtau mărturii asemănătoare. De obicei, aceste mărturii erau scăldate, sau cel puțin marcate, de lacrimi amare.

Pe câtă vreme, mulțumim lui Dumnezeu, El are modalități de folosire chiar și a acelora care au păcătuit și au trecut peste acea singură intrare în calea voii Lui perfecte, viața nu poate fi niciodată așa cum a intenționat-o El inițial. Este o tragedie să pierzi voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viața proprie. Creștinule, notează bine aceste cuvinte și această mărturie, ca nu cumva și tu să pierzi prima Lui alegere. Fără îndoială, Dumnezeu va folosi orice viață care este predată în mâinile Sale, oriunde de-alungul drumului ei, dar haideti să fim printre aceia care au căutat și s-au predat voii Lui chiar de la începutul drumului, și să evităm, astfel, acele ocolișuri rușinoase și dureroase de pe cale.”

Noi singuri nu putem trăi o viață victorioasă sau să fim folositori la maxim pentru Dumnezeu, ori o binecuvântare pentru alții în *orice loc pe care îl alegem noi*. Poate unii simt că-și pot alege propria carieră sau locul unde trăiesc și apoi caută să fie o mărturie pentru Domnul oriunde ar fi. În îndurarea Sa, Domnul poate folosi asemenea credincioși în mod limitat. Dar utilitatea lor în viața lui Dumnezeu este doar o *fracțiune* din ceea ce ar fi fost dacă aceștia ar fi căutat cu seriozitate planul Lui și dacă ar fi rămas în centrul voii Lui perfecte.

Creșterea spirituală sfrijită și rodirea limitată sunt numai consecințe ale disprețului nepăsător a legilor lui Dumnezeu. Dacă nu L-ai ascultat pe Dumnezeu într-o anumită chestiune, mergi acum la El în pocăință înainte de a fi prea târziu. Încă poate fi posibil pentru tine, ca în cazul lui Iona, să te întorci în traseul principal al planului lui Dumnezeu pentru viața ta.

Fiecare dintre noi are o singură viață. Binecuvântat este omul care, asemeni lui Pavel, poate spune la sfârșitul ei, că a terminat ceea ce Dumnezeu I-a hărăzit (2 Timotei 4:7).

„Și lumea trece și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17). „Luați seama deci cu amănunțime cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând timpul, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului” (Efeseni 5:15-17).

### **Rezumat**

1. Domnul Isus și apostolii Săi ne-au învățat că cea mai mare onoare și privilegiu pentru om este să facă voia lui Dumnezeu.
2. Este o prostie să înaintezi în viitor de unul singur când Dumnezeu așteaptă să te călăuzească. Planul lui este cel mai bun. Dacă ne supunem Lui, El ne poate salva din capcanele lui Satan.
3. Este posibil să pierdem voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viețile noastre prin neglijență și neascultare.

## CAPITOLUL 2

### CONDIȚII PENTRU GĂSIREA VOII LUI DUMNEZEU

Călăuzirea Divină nu poate fi despărțită de relația noastră personală cu Dumnezeu. Mulți doresc darurile dar nu Dătătorul. Dacă tânjim după călăuzire, dar nu însetăm după Dumnezeu Însuși, nu vom obține călăuzirea pe care o căutăm.

O persoană trebuie să fie în părtășie cu Dumnezeu pentru a experimenta călăuzirea Lui în viața sa. Acest lucru presupune, înainte de toate, că ea trebuie să intre într-o relație vitală cu Hristos printr-o *nouă naștere*. Doar atât, însă, nu este suficient. Mai există și alte condiții esențiale care trebuiesc îndeplinite dacă vrem să cunoaștem călăuzirea lui Dumnezeu. Aceste condiții prealabile sunt menționate în două pasaje din Scriptură, unul în Vechiul Testament și celălalt în Noul Testament (Proverbe 3:5,6; Romani 12:1,2). Haideți să luăm în detaliu aceste pasaje.

#### **Credința**

„*Încrede-te în Domnul din toată inima ta...și El îți va netezi cărările*” (Proverbe 3:5,6). Sunt mulți care nu ajung să cunoască niciodată voia lui Dumnezeu pentru că, pur și simplu, ei nu cred că Dumnezeu îi va călăuzi. Credința este o condiție esențială când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu. Prin credință înțelegem nu doar o acceptare mentală a adevărului, dar și o încredere în Dumnezeu care vine prin cunoașterea personală a Lui.

Când ne lipsește înțelepciunea (cunoașterea gândirii lui Dumnezeu într-o anumită situație), suntem invitați să-i cerem lui Dumnezeu aceasta, și ni se promite că El ne-o va dăruia din abundență – cu condiția să cerem cu credință.

Acela care cere fără credință, nu va primi niciodată nimic (Iacov 1:5-7). Credincioșii tineri pot simți că numai celor maturi, care au crescut mai mulți ani în cunoașterea Domnului, le este rezervată călăuzirea Divină. Este fără îndoială adevărat că, cu cât mergem mai mult cu Dumnezeu, cu atât mai bine putem discerne gândirea Lui.

Cu toate acestea, este la fel de adevărat că Dumnezeu dorește să-i călăuzească pe toți copiii Lui. Ceea ce i s-a spus lui Pavel, este adevărat pentru noi toți – „Dumnezeul părinților noștri te-a ales te-a ales mai dinainte ca să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Drept și să auzi un glas din gura Lui” (Faptele Apostolilor 22:14).

Un tată le descoperă bucuros copiilor dorințele și planurile lui pentru ei – nu doar celor maturi, ci și celor tineri. Același lucru se întâmplă cu Tatăl nostru ceresc. Dumnezeu a spus, în Cuvântul Său, că în aceste zile ale Noului Legământ, *toți* copiii Lui – „de la cel mai mic până la cel mai mare” – Îl vor cunoaște personal (Evrei 8:10,11).

De aceea fiecare dintre noi poate veni la El „cu asigurarea deplină a credinței” că El se desfăștează în a-Și face cunoscută voia copiilor Lui care o caută. În Evrei 11:6, ni se spune că fără credință este imposibil să fim plăcuți lui Dumnezeu. Versetul continuă spunând că aceia care vin la Dumnezeu trebuie să creadă că El este un răsplătitor al tuturor celor care Îl caută cu ardoare și hărnicie.

Dovada credinței unei persoane se găsește în perseverența acesteia în rugăciune (Vezi Luca 18:1-8). Acela care se îndoiește se va opri foarte curând din rugăciune. Dar unul care crede, se va ține de Dumnezeu până va primi un răspuns.

Dumnezeu onorează perseverența pentru că este rezultatul unei credințe puternice. Nu putem primi nimic prețios de la Dumnezeu fără să-l fi dorit mai înainte cu intensitate. „El satură (*doar*) sufletul însetat” (Psalmul 107:9). Dumnezeu a spus, „Mă veți căuta și Mă veți găsi, căci Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:13).

Nu este oare adevărat că, adeseori, în căutarea călăuzirii lui Dumnezeu am mers *fără tragere de inimă*? Când Isus a căutat voia Tatălui în grădina Ghetsimani, El s-a rugat mereu și mereu „cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7). Cât de lejeră este căutarea noastră când o comparăm cu aceasta!

Adeseori nu căutăm voia lui Dumnezeu cu o perseverență mai mare decât aceea cu care am căuta a monedă pierdută de 50 de bani! Nu-i de mirare de ce nu o găsim. Dacă prețuim voia lui Dumnezeu ca pe cea mai mare comoară de pe pământ, atunci o vom căuta cu toată inima.

Credem noi cu adevărat că Dumnezeu îi răsplătește pe căutătorii harnici? Atunci credința noastră se va manifesta în rugăciuni imploratoare. Dacă suntem mistuiți de dorința puternică să împlinim voia Lui în fiecare aspect al vieții noastre, Dumnezeu ne va revela fără îndoială mintea Sa.

El nu poate decât să onoreze o credință care se ține de El până primește un răspuns. În Biblie, credința este adesea unită cu răbdarea. Sunt necesare amândouă dacă vrem să moștenim făgăduințele lui Dumnezeu (Evrei 6:12,15).

David ne îndeamnă (fără îndoială că din propria experiență), să ne încredințăm calea Domnului, să ne încredem în El și să așteptăm cu răbdare timpul Lui și suntem asigurați că El nu ne va lăsa (Psalmul 37:5,7).

Una dintre tentațiile cele mai mari când căutăm călăuzirea Domnului este să ne agităm și să devenim nerăbdători. Dar inima credincioasă este una liniștită. Există câteva decizii pentru care nu este nevoie să așteptăm o indicație perfect clară a minții lui Dumnezeu. De exemplu, când cauți voia lui Dumnezeu dacă să pleci într-o călătorie pe 15 sau pe 16 ale lunii, de obicei nu trebuie să aștepti nehotărât un cuvânt clar din parte Lui.

Totuși, sunt unele decizii pentru care trebuie să așteptăm până când suntem *perfect clarificați* în ce privește voia lui Dumnezeu. Când plănuiți căsătoria, de

exemplu, nu ne permitem să fim nesiguri. Avem nevoie să fim *perfect siguri* de voia lui Dumnezeu înainte de a ne decide. O astfel de decizie are, evident, o importanță mai mare decât prima, pentru că efectele ei sunt mai extinse.

De obicei, cu cât e mai importantă decizia, cu atât mai mult trebuie să așteptăm să fim siguri de voia lui Dumnezeu. Dacă ne încredem în Domnul, nu ne va fi teamă să așteptăm.

Nu vom căuta să apucăm pentru noi înșine înaintea timpului lui Dumnezeu din teama că, așteptând, am putea pierde ceea ce e cel mai bun. Dumnezeu este suficient de capabil să protejeze ce e cel mai bun pentru noi în fiecare domeniu. Când dăm năvală nerăbdători, pierdem mereu ce e cel mai bun de la Domnul. Biblia spune că cel care crede „...nu se va grăbi să fugă” (Isaia 28:16).

În Psalmul mării „Călăuziri” - *Psalmul 25* - David vorbește mereu și mereu de așteptarea Domnului (versetele 3, 5, 21). Nici unul care așteaptă timpul Domnului nu va regreta vreodată că a așteptat, pentru că Dumnezeu lucrează și se dezvoltă pe Sine activ „pentru cei care așteaptă (*arzător*) totul de la El” (Isaia 64:4; cf.49:23).

Adesea, numai pe măsură ce așteptăm, Dumnezeu poate să ne dezvăluie mintea Sa. James McConkey, în broșura sa, „*Călăuzire*”, a scris, „Uneori iei de la robinet un pahar cu apă nisipoasă și turbure. Cum o limpezești? Pui paharul cu apa murdară pe masă. Secundă cu secundă, sedimentul se depozitează la fundul paharului. Treptat, apa devine mai limpede. În câteva momente, este așa de limpede că poți distinge obiectele prin ea. Toate s-au întâmplat doar prin așteptare. Aceeași lege se aplică și în tărâmul călăuzirii. Și aici marele neașteptat al lui Dumnezeu este așteptarea.... Pe măsură ce facem așa, sedimentul se depune ușor.... Lucrurile neînsemnate își preiau exact locul lor inferior. Lucrurile mari se ivesc în importanța lor cuvenită. Așteptarea este soluția pentru toate .... Marea majoritate a greșelilor noastre vin din neglijarea ei. Graba este prea adeseori o capcană a lui Satan, decât o necesitate venită din călăuzire.....”

„Uneori încurcătura noastră este așa de mare încât pare că nici o călăuzire nu va veni vreodată. Pentru astfel de perioade psalmistul, are un mesaj prețios în cuvântul lui despre străjeri. „Sufletul mu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineața” (Psalmul 130:6). Cum se uită după dimineața oamenii care așteaptă răsăritul în orele nopții? Răspunsul are patru părți:- „Se uită în întuneric. Se uită după ceea ce vine încet. Se uită după ceea ce este sigur că vine. Se uită după ceea ce, atunci când vine, aduce lumina zilei.

„La fel se întâmplă cu noi care așteptăm călăuzirea. Adesea, încurcătura noastră este atât de extremă încât părem a aștepta în întuneric total. Tot așa, de multe ori, când așteptăm, chiar și pentru aceia care așteaptă ziua, primele linii vagi ale răsăritului par a veni, oh, așa de încet! Însă, așa cum nu a existat niciodată o noapte care să nu se sfârșească la răsărit, tot așa de sigur noaptea noastră de incertitudine se va sfârși în lumina răsăritului călăuzirii lui Dumnezeu. În cele din urmă, asemeni răsăritului venit așa de încet care, odată

sosit, aduce lumină și binecuvântare nemăsurată, când, în sfârșit, călăuzirea lui Dumnezeu răsare peste noi, ea ne va bucura atât de mult sufletele noastre aflate în așteptare și va lumina astfel calea noastră întunecată, încât aproape vom uita zilele lungi când am așteptat în întuneric”.

Feriți-vă de a vă afla în grabă. Nerăbdarea se naște întotdeauna din necredință. Despre israeliții din pustie se spune că „nu au așteptat (*cu ardoare*) împlinirea planului Său” (Psalmul 106:13). Drept consecință, ei au pierdut ce era cel mai bun de la Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne salveze de la o așa tragedie.

### **Neîncrederea în sine**

„....nu te sprijini pe înțelepciunea ta ....și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5,6). Acela care nu se îndoiește de propria înțelepciune naturală în raport cu aspectele spirituale trebuie să învețe una din lecțiile fundamentale ale vieții creștine. Inteligența săracă nu poate, prin ea însăși, să-l priveze pe om de cunoașterea voii lui Dumnezeu, dacă El se bazează pe Dumnezeu. Dar dependența mândră de propria deșteptăciune și previziune îl poate împiedica să afle voia lui Dumnezeu. Pavel spune, în Filipeni 3:3, că un credincios ar trebui să fie caracterizat printr-o lipsă de încredere în sine.

Pavel era un mare intelectual, dar și el a trebuit să se îndoiască de sine și să se bazeze pe Dumnezeu. Din propria sa experiență scrie creștinilor corinteni, „Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:18,19).

Înțelepciunea lumească este o piedică în cunoașterea voii lui Dumnezeu și de aceea trebuie ignorată.

Ca nu cumva această ultimă afirmație să fie înțeleasă greșit, lăsați-mă să adaug un cuvânt de explicare. Respingerea înțelepciunii lumești nu îneamnă nefolosirea abilităților intelectuale. Pavel și le-a folosit și este de negândit să fi cerut vreodată altora să nu și le folosească. Înțelepciunea lumească nu se poate referi nici la educație și învățare pentru că atunci, atât învățatul Pavel, cât și neînvățații corinteni (cărora le scria) ar fi trebuit să le disprețuiască.

Se referă la măsura *încrederii pe care ne-o punem* în propria deșteptăciune, fie că învățarea noastră este multă sau puțină. Este o boală care îi chinuie pe cei învățați și neînvățați deopotrivă.

Biblia asemuiește credincioșii cu oile. Oaia este un animal prostuț, incapabil să se orienteze și extrem de neprevăzător. Unica sa siguranță stă în a-și urma păstorul oriunde se îndreaptă el. Acesta este un fapt foarte umilitor de recunoscut pentru un om încrezător în sine. Mândria lui se va revolta la simpla sugestie că el ar fi așa prostuț în chestiunile spirituale.

De aceea, neîncrederea totală în Sine este o condiție preliminară inevitabilă pentru cunoașterea călăuzirii lui Dumnezeu în viața noastră.

David a luat locul unei oi înaintea Domnului și, prin urmare, a trăit călăuzirea Divină – „Domnul este Păstorul meu. ...El mă duce.... El mă călăuzește” (Psalmul 23:1-3). Dacă omul nu se umilește pe sine și nu ia acest loc umil, nu poate cunoaște căile lui Dumnezeu. „El (*Dumnezeu*) face pe cei smeriți să umble în dreptate, El învață pe cei smeriți calea Sa”, spunea David în Psalmul 25:9.

Încrederea în sine poate fi în regulă pentru omul lumesc dar categoric nu pentru copilul lui Dumnezeu. Aici zace motivul pentru care mulți credincioși pierd planul lui Dumnezeu pentru viețile lor. Încrezători în propriile abilități, ei nu caută cu dăruire voia lui Dumnezeu. În schimb, ei depind de propria inteligență și astfel se rătăcesc.

Adesea, Dumnezeu permite eșecul și confuzia în viața noastră ca noi să ne putem vedea pervertirea totală a inimilor și nesiguranța rațiunii umane, supusă greșelilor, și să învățăm așa necesitatea agățării cât mai aproape de El.

Una din lecțiile principale pe care Domnul a căutat să le-o predea ucenicilor Săi a fost aceea că ei nu puteau face nimic fără El (Ioan 15:5). Au fost foarte greoi în învățarea acestei lecții: la fel suntem și noi.

Omul umil care își recunoaște limitele și se sprijină puternic pe Dumnezeu va descoperi fără greutate voia Divină. Pe de altă parte, Doctorul în teologie care depinde de pregătirea de la Seminar, va fi lăsat să bătâie în întuneric.

### **Ascultare în fiecare domeniu**

*”Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:6).*

Uneori, suntem nerăbdători să aflăm călăuzirea lui Dumnezeu într-un domeniu al vieții noastre, dar nu la fel de dornici în a avea direcția Lui și pentru alte domenii.

De exemplu, putem căuta cu ardoare voia lui Dumnezeu în căsătorie, dar poate nu facem la fel când căutăm o slujbă. Sau ar putea fi invers. Ori, poate căutăm călăuzirea lui Dumnezeu pentru cum și unde să ne petrecem concediul, dar poate că niciodată nu-L întrebăm cum să ne cheltuim banii. Acest lucru se întâmplă deoarece suntem înclinați să dorim călăuzirea lui Dumnezeu atunci când ne convine. Adesea, motive egoiste, de care nici nu suntem conștienți, pândesc în inimile noastre.

Căutăm voia lui Dumnezeu în unele chestiuni pentru că nu vrem să facem greșeli care să ne poată cauza suferință sau pierdere. Motivul nu este să-i fim plăcuți lui Dumnezeu, ci să ne simțim bine și prosperi. Prin urmare, eșuăm în primirea călăuzirii lui Dumnezeu, pentru că El a promis să-i călăuzească numai pe aceia care Îl recunosc în toate căile lor, aceia care acceptă cu bucurie direcția Lui în fiecare domeniu al vieții lor.

Există multe domenii în care voia lui Dumnezeu ne este deja revelată în Scriptură. De exemplu, Biblia spune că Dumnezeu vrea să fim sfinți și mulțumitori: „căci aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră: să vă feriți

de desfrânare...”, „Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus pentru voi” (1 Tesaloniceni 4:3; 5:18).

În mod asemănător, ni se spune că Dumnezeu așteaptă să ne iubim aproapele ca pe noi înșine (Romani 13:9). Dacă am primit iertarea și salvarea lui Dumnezeu, ar trebui să dorim același lucru pentru aproapele nostru. Voia lui Dumnezeu este dezvăluită limpede în Noul Testament: noi să fim martorii Lui (Faptele Apostolilor 1:8).

Iubirea pentru aproapele nostru implică grija, în primul rând, pentru nevoile lui spirituale, dar nu exclude alte nevoi. Dumnezeu a spus, „să-ți împarți pâinea cu cel flămând .....dacă vezi pe un om gol să-l acoperi.....Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; dreptatea ta îți va merge înainte și slava Domnului va fi paza din spatele tău. *Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde; vei striga și El va zice: „Iată-Mă!”* Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și cuvintele deșarte, dacă vei da mâncarea ta celui flămând și vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat” (Isaia 58:7-11).

Dumnezeu se bucură să-Și descopere mintea aceluia care sunt neegoști și se îngrijesc de nevoile altora. Dacă eșuăm în a-L asculta pe Domnul în aceste domenii unde El deja Și-a dezvăluit voia, atunci nu ne putem aștepta ca El să ne călăuzească în alte probleme.

Este un principiu al călăuzirii Divine acela potrivit căruia Dumnezeu niciodată nu oferă mai multă lumină aceluia care ignoră lumina pe care o are deja. Dumnezeu nu ne arată al doilea pas înainte să-l parcurgem pe primul. „Când vei umbla (*pas cu pas*), pasul nu-ți va fi stânjenit.... *Eu îți voi deschide calea înaintea ta*”, este promisiunea Lui (Proverbe 4:12 - Parafrazat).

El este interesat de fiecare pas al nostru. „Domnul întărește pașii omului (*bun*) și astfel El își găsește plăcere în calea lui” (Psalmul 37:23). Iată aici o altă promisiune de călăuzire pentru cel supus: „Eu, *zice Domnul*, te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta. (*Dar*) nu fiți ca un cal sau ca un catâr care nu au pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și cu o zăbală, ca să nu se apropie de tine” (Psalmul 32:8,9). Pe cal îl caracterizează nerăbdarea, dorind întotdeauna să o ia la goană înainte, în timp ce măgarului îi este caracteristică încăpățânarea, refuzând adeseori să înainteze. Noi trebuie să evităm ambele atitudini.

Când suntem neascultători, Dumnezeu ne vorbește prin conștiință. De aceea trebuie să fim atenți să ținem seama întotdeauna de vocea conștiinței.

Isus a spus, „Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină” (Luca 11:34). Ce a vrut să spună Isus prin ochi? În Matei 5:8, El a unit viziunea spirituală cu puritatea inimii. Deci, ochiul trebuie să se refere la conștiință, care, atunci când se supune constant, ne conduce la puritatea inimii.

De una singură, conștiința nu este vocea lui Dumnezeu, pentru că ea este educată și modelată de principiile pe care își bazează o persoană propria viață. Dar, dacă este supusă în mod constant și racordată la învățăturile Bibliei, ea va reflecta din ce în ce mai bine etalonul lui Dumnezeu.

Atunci făgăduința din Luca 11:34 este că, dacă ne păstrăm conștiința curată, lumina lui Dumnezeu ne va inunda viața – și vom cunoaște astfel voia Lui. Dacă, în viața de zi cu zi, dăm greș în ascultarea vocii conștiinței, nu vom putea asculta nici vocea Duhului când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu.

Supunerea imediată față de Dumnezeu oricând ne vorbește El este unul din secretele călăuzirii. Am auzit recent despre un băiat de 15 ani, orb de la naștere, care a pilotat și aterizat un aparat de zbor în condiții de siguranță. Această faptă remarcabilă s-a datorat supunerii imediate la fiecare ordin dat de instructorul pilot.

În confruntarea cu problemele multiple, ne putem simți asemeni unor oameni orbi care încearcă să aterizeze un avion pe o pistă necunoscută și invizibilă. Dar, dacă ne dezvoltăm obiceiul de supunere imediată la poruncile lui Dumnezeu, vom descoperi că am aterizat în siguranță.

### **Predare necondiționată**

*„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu....ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu cea sfântă, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1,2).*

Noul Testament ne îndeamnă să devenim robi ai Domnului. Pavel însuși s-a numit pe sine rob de bunăvoie al lui Isus Hristos. În Vechiul Testament, existau două clase de servitori – robul și servitorul angajat. Un rob, spre deosebire de servitorul angajat, nu era niciodată plătit. El era cumpărat pe stăpânul lui cu un preț – și, drept urmare, tot ce era el și tot ceea ce posedă el aparțineau stăpânului său.

Aceasta e ceea ce fiecare credincios trebuie să se recunoască pe sine a fi. Timpul nostru, banii, talentele, familiile, posesiunile, mintea și trupurile noastre – totul – aparțin Stăpânului și Domnului nostru, pentru că sunt ale Lui prin dreptul de cumpărare pe Cruce (1 Corinteni 6:19,20).

De aceea suntem îndemnați să ne înfățișăm trupurile noastre, odată pentru totdeauna, ca o jertfă vie, exact ca arderea de tot din Vechiul Testament. Spre deosebire de jertfa pentru păcat, arderea de tot era adusă în întregime lui Dumnezeu și simboliza dedicarea totală a celui care o aducea Domnului. Când un om aducea o ardere de tot, el nu primea nimic înapoi. Dumnezeu putea să facă orice dorea cu acea jertfă. Ea era simbolul Crucii de la Calvar unde Domnul Isus s-a oferit pe Sine în mod absolut Tatălui Său zicând: „Tată, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!”

Iată ce înseamnă să ne aducem trupurile noastre ca o jertfă vie lui Dumnezeu: trebuie să murim față de propria noastră voință și să alegem să fim folosiți de El. Numai atunci putem afla voia Lui.

De obicei, absența acestui fel de predare este motivul principal datorită căruia nu suntem capabili să descoperim voia lui Dumnezeu. Predarea noastră lui Dumnezeu este adesea făcută cu rezervări. Nu suntem cu adevărat gata să acceptăm orice ne poate oferi Dumnezeu.

Am întâlnit odată un frate care era gata să își asume orice profesie în afara slujirii creștine ca activitate tpermanentă. I-am spus că tocmai această rezervă îl împiedica să vadă limpede planul lui Dumnezeu pentru viața lui. Când, în cele din urmă, s-a predat total Domnului, a obținut imediat o asigurare mai profundă a voii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu l-a chemat la slujirea creștină permanentă, dar El dorea ca el să fie gata și pentru aceasta.

Mulți care vin la Dumnezeu sub pretextul că doresc să-I cunoască voia, vor, de fapt, numai aprobarea Lui pentru o cale deja aleasă de ei înșiși. De aceea nu primesc nici un răspuns de la El.

Cât de repede s-ar rezolva problemele noastre de călăuzire, dacă ne-am da pe noi înșine Domnului nostru, spunând, „Doamne, sunt gata să accept orice, dacă Tu doar m-ai asigura că aceea este voia Ta. Alege Tu pentru mine, Domnul meu. Nu am nici o alegere a mea în această problemă”.

Consimțierea lui Avraam de a merge oriunde și de a face orice, oricând, pentru Dumnezeu a fost aceea care l-a făcut „Prietenul lui Dumnezeu”.

George Muller din Bristol (Anglia) a fost un om cu o credință mare și unul care putea descoperi voia lui Dumnezeu cu o exactitate remarcabilă. Spunea referitor la aceasta, „la început, caut să-mi aduc inima într-o asemenea stare încât nu are nici o voință proprie în legătură cu o problemă apărută. Nouă zecimi din necazurile oamenilor sunt exact aici. *Nouă zecimi* din greutăți sunt depășite când inimile noastre sunt gata să facă voia Domnului, *oricare ar fi aceasta*. Când cineva este sincer la acest nivel, de obicei, mai este doar un drum scurt până la cunoașterea voii Lui”.

Unii doresc să afle mai întâi voia lui Dumnezeu înainte de a decide dacă să se supună sau nu. Dar Dumnezeu nu-Și dezvăluie voia unor astfel de oameni.

Isus a spus, „Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște....” (Ioan 7:17). Consimțierea de a face orice poruncește Dumnezeu este singura care ne va califica să cunoaștem care este voia Lui perfectă. Acest lucru se aplică atât lucrurilor mărunte cât și celor mari.

### **O minte reînnoită**

*„Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12:2).*

Lumescul astupă urechile duhului nostru împiedicându-ne să auzim vocea lui Dumnezeu. Fiecare persoană care trăiește în această lume este afectată de spiritul acestei lumi. Nimeni nu scapă influenței ei. Din copilărie, fiecare dintre noi absoarbe în sine însuși, mai mult sau mai puțin, din spiritul acestei lumi – prin ceea ce auzim, vedem și citim.

Acest spirit afectează în mod special mințile noastre și ne influențează gândirea. Drept urmare, deciziile pe care le luăm se bazează, în principal, pe considerații lumești.

Duhul lui Dumnezeu Care vine să locuiască în noi, când suntem „născuți din nou” este opus spiritului acestei lumi și de aceea dorește să ne reînnoiască gândirea în totalitate.

Scopul final al lui Dumnezeu pentru noi este să ne conformăm imaginii Fiului Său. Aceasta este partea fundamentală a voii Lui pentru noi toți. Orice altceva – cu cine ne vom căsători, unde vom locui și munci – este secundar.

Toate interacțiunile lui Dumnezeu cu noi sunt direcționate către acest final – să putem deveni ca Isus (vezi Romani 8:28 și 29). Dar acest lucru poate fi împlinit în noi numai pe măsură ce permitem Duhului Sfânt să ne reînnoiască mințile zilnic. Cu cât sunt mințile noastre înnoite așa, cu atât mai exact vom putea desluși voia lui Dumnezeu la răspântiile vieții.

Lumescul nu este în esență ceva extern – cum ar fi mersul la filme, băutura, fumatul, hainele scumpe și la modă, podoabele sau trăirea extravagantă. Acestea pot indica o persoană lumească, dar ele sunt numai expresia exterioară a proceselor ei de gândire lumească.

Conformarea cu lumea există, în esență, în mintea unei persoane și se manifestă în moduri diferite, mai ales în decizii.

De exemplu, când se are în vedere o slujbă sau o carieră, o persoană lumească va fi guvernată de factori ca salariu, perspectivele de promovare, confortul, ușurința, avantajele etc. Și în privința căsătoriei va fi influențată de aspecte ca status familial, zestre disponibilă, poziția în viață, frumusețe fizică sau avere.

Pe de altă parte, deciziile unui credincios vor fi guvernate *în principal* de *factori spirituali*, *deși alte considerente nu trebuie neglijate*. Slava Numelui lui Dumnezeu și extinderea Împărăției Lui ar trebui să fie prima noastră grijă. De aceea Domnul ne-a învățat să ne rugăm la început „Sfințească-Se Numele Tău, vie Împărăția Ta” și abia apoi „Facă-se voia Ta”.

Procesul distingerii și abandonării motivelor lumești este vital dacă vrem să aflăm voia lui Dumnezeu. A spune „Dumnezeu m-a condus”, când motivele noastre au fost egoiste, este blasfemie. În astfel de cazuri, este mult mai bine să spunem că decizia a fost doar a noastră, decât să luăm în deșert Numele lui Dumnezeu, ca să ascundem sub un paravan de spiritualitate lumescul din noi.

Nu câștigăm nimic prin simpla convingere a altora (și chiar a noastră) că facem voia lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu nu poate fi prost. Așa cum spune Biblia, „Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cântărește duhurile este Domnul” ....”Orice cale a omului este dreaptă în ochii lui, dar Cel ce cântărește inimile este Domnul” (Proverbe 16:2; 21:2).

Înnoirea minții noastre ne va determina să începem să gândim așa cum gândește Dumnezeu și să vedem situațiile și oamenii așa cum îi vede El. Mintețea lui Pavel era atât de reînnoită încât îndrăznețea să spună că are mințea lui Hristos și că el nu se mai uită la oameni dintr-un simplu punct de vedere uman (1 Cor. 2:16; 2 Cor. 5:16). Rugăciunea lui pentru credincioșii coloseni era ca și ei să fie astfel transformați – „nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea deplină a voii Lui, în orice fel de înțelegere și de pricepere duhovnicească” (Coloseni 1:9).

O astfel de transformare a minților noastre ne va face capabili să cunoaștem ce-L este plăcut lui Dumnezeu și ce nu, putând discerne ușor voia Lui în situațiile diferite cu care ne confruntăm.

Promisiunea lui Dumnezeu pentru noi în această perioadă a Noului Testament sună astfel, „acesta este legământul pe care-L voi face.... Voi pune legile Mele în mințea lor și le voi scrie în inimile lor..... toți Mă vor cunoaște în ei înșiși” (Evrei 8:10; 10:16).

Reînnoirea aceasta ne va aduce nu doar înțelegerea voii lui Dumnezeu, dar și a metodelor Lui și a scopului Lui – vom cunoaște nu doar *ce* dorește Dumnezeu de la noi să facem, ci și *cum* dorește El să facem și *de ce*.

A face voia lui Dumnezeu poate fi o corvoadă, dacă nu prețuim scopurile Lui. Când le *prețuim*, voia lui Dumnezeu devine pentru noi ceea ce a fost pentru Isus – o desfătare.

Numai datorită propriei noastre ignoranțe privind natura lui Dumnezeu ajungem să ne fie frică de voia Lui. Dacă L-am cunoaște mai bine, am tresălta de fericire să împlinim fiecare poruncă a Lui.

Cum pot fi reînnoite mințile noastre? O soție care trăiește aproape de soțul ei într-o comuniune strânsă ajunge să cunoască din ce în ce mai mult din mințea și căile lui, pe măsură ce trec anii.

Același lucru se aplică credinciosului și Dumnezeului Lui. Nașterea din nou este ca o căsătorie cu Domnul Isus. Va trebui să mergem din acel punct către o umblare în părtășie apropiată de Domnul, vorbind cu El zi de zi.

Trebuie totodată să-L lăsăm și pe El să vorbească inimilor noastre zi de zi, atât prin Cuvântul Lui cât și prin disciplina încercărilor pe care El le trimite în viața noastră. Astfel, ne vom găsi crescând conform cu imaginea Domnului nostru (2 Corinteni 3:18). Dacă neglijăm meditația zilnică la Cuvântul lui Dumnezeu și părtășia în rugăciune cu Domnul, ne va fi foarte greu să descoperim mințea lui Dumnezeu. Meditația la Cuvântul lui Dumnezeu ne poate îndrepta căile

gândirii pervertite și strâmbe și ne poate deschide spiritual, devenind sensibili la Vocea lui Dumnezeu.

Putem recunoaște vocea Domnului numai deprinzându-ne să o auzim. Un nou convertit l-a întrebat odată pe un slujitor matur ce înseamnă ceea ce a spus Hristos prin „Oile Mele cunosc vocea Mea”, căci el nu auzea vocea Domnului. Slujitorul Domnului a răspuns: „Da, este adevărat că oile Lui cunosc vocea Lui, dar este tot atât de adevărat că mieii trebuie să învețe s-o recunoască”.

Un fiu poate identifica ușor vocea tatălui său numai dacă a auzit-o suficient de des. Chiar și așa, numai printr-o ascultare constantă a vocii Domnului, noi ajungem să fim capabili s-o distingem dincolo de zgomotul și larma altor voci care ne sună în minte când căutăm voia lui Dumnezeu.

Dacă ești obișnuit să ascuți vocea Domnului, atunci, în vreme de pericol, promisiunea Lui este: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21).

Dacă, pe de altă parte, ne întoarcem la Domnul doar în vremuri de strâmtorare, este posibil să nu auzim vocea Lui deloc.

Unii copii ai lui Dumnezeu sunt așa de ocupați încât nu au timp să-L asculte pe Domnul în viața lor de zi cu zi iar, la vreme de necaz, doresc să afle imediat voia Lui. Vorbind despre asemenea credincioși, G. Christian Weiss spunea că spiritul rugăciunilor într-un pericol este ceva de genul acesta – „Doamne Isuse, am fost groaznic de ocupat și nu am avut așa de mult timp să vorbesc cu tine. Iartă-mă. Dar acum, Doamne, sunt într-o situație critică și trebuie să aflu voia Ta, în această problemă foarte importantă, până mâine dimineață la ora 10. Așa că te rog, Doamne, grăbește-Te și arată-mi-o. Amin.” Voia lui Dumnezeu nu este revelată într-un asemenea mod și categoric nu unor persoane de acest fel.

Părtășia zilnică cu Dumnezeu în meditație și în rugăciune este vitală, dacă vrem să avem călăuzirea lui Dumnezeu în viețile noastre.

### **Rezumat**

Dacă vrem să găsim voia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să îndeplinim următoarele condiții:

1. Trebuie să *credem* că Dumnezeu ne va arăta voia Lui. O astfel de credință se va caracteriza prin dorință arzătoare și răbdare. Trebuie să fim gata să așteptăm timpul lui Dumnezeu.

2. Trebuie să ne îndoim de propria deșteptăciune și să ne sprijinim smeriți pe Dumnezeu. Nu trebuie să ne ignorăm abilitățile intelectuale, ci încrederea noastră trebuie să fie în Dumnezeu și nu în noi înșine.

3. Trebuie să fim gata să facem voia lui Dumnezeu *în fiecare domeniu* al vieții noastre, nu doar în câteva dintre ele. Trebuie să ne supunem luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o deja, și să ne păstrăm întotdeauna conștiința curată.

4. Trebuie să ne predăm fără rezerve lui Dumnezeu și să fim gata să acceptăm *orice* alege El pentru noi.

5. Trebuie să umblăm zilnic cu Dumnezeu, ascultând la ceea ce El are să ne spună. De aceea trebuie să-I permitem să ne reînnoiască mintea și să ne elibereze de procesele de gândire lumească.

## CAPITOLUL 3

### CĂLĂUZIREA PRIN MĂRTURIA INTERIOARĂ

Când ajungem la subiectul mijloacelor prin care Dumnezeu ne călăuzește, trebuie să ținem cont că principiile biblice sunt mai importante decât experiențele personale chiar și ale celor mai evlavioși, bărbați sau femei.

Dumnezeu nu se limitează să lucreze prin nici unul din modelele pe care le enunțăm noi. El este Suveran și poate folosi uneori mijloace de călăuzire miraculoase în locul celor normale. El a călăuzit Israelul în pustie printr-un stâlp de nor și printr-unul de foc, dar această metodă a încetat când au intrat în Canaan.

*Faptele Apostolilor* prezintă câteva cazuri de călăuzire extraordinară. Un înger i-a vorbit lui Filip și i-a spus să părăsească Samaria și să meargă pe drumul pustiu (8:26). Lui Anania, Dumnezeu i-a spus într-o viziune să meargă și să-l întâlnească pe Saul (9:10-16). Petru a avut o viziune în care Dumnezeu i-a decoperit că el era cel care trebuia să ducă evanghelia neamurilor (10:9-16). Pavel a avut o viziune care-i arăta să meargă în Macedonia (16:9). Tot el se referă la un moment când, aflându-se în Ierusalim, Domnul i-a dat într-o viziune direcții de acțiune (22:17-21). Dar acestea sunt mai degrabă excepții decât regulă.

Nu putem ignora în întregime posibilitatea ca Dumnezeu să-Și direcționeze și astăzi copiii în moduri asemănătoare. Dar, așa cum aflăm în *Faptele Apostolilor*, astfel de cazuri sunt rare.

În această carte ne ocupăm doar de mijloacele normale de călăuzire. În Vechiul Testament, aflarea vocii lui Dumnezeu pare să fi fost o sarcină ușoară. Legea lui Moise era clară și specifică în privința multor lucruri. În pustie, Israelii trebuiau doar să observe și să urmărească stâlpul de nor ziua și stâlpul de foc noaptea. Nu era nevoie să fie spirituali pentru a ști când și unde să se deplaseze. Aveau nevoie doar de vedere bună!

Când marele preot căuta să găsească voia lui Dumnezeu, tot ce avea de făcut era să arunce „Urim și Tumim” în prezența Domnului și acestea indicau „Da” sau „Nu”. Totul era așa de simplu pentru că erau modalități externe și ușor de perceput prin simțurile fizice ale omului.

#### **Bizuindu-ne pe Duhul Sfânt**

În contrast cu toate acestea, cunoașterea vocii lui Dumnezeu pare să fie mult mai dificilă pentru noi în generația și zilele noastre. Motivul este acela că Dumnezeu dorește să ne *dovedim nouă înșine* care este voia Lui perfectă (Romani 12:2).

Acum, Duhul Sfânt locuiește într-un credincios fiindu-i Călăuză, și El înlocuiește toate mijloacele externe de călăuzire care au existat în Vechiul

Testament. Călăuzirea externă este pentru cel imatur. Călăuzirea internă este pentru cel matur – și aceasta este calea prin care dorește Dumnezeu astăzi să-Și călăuzească toți copiii.

Când căutăm voia lui Dumnezeu, avem nevoie să descoperim ce ne spune Duhul Sfânt în duhurile noastre. De aceea este esențial să căutăm să fim umpluți cu Duhul Sfânt. Biblia spune, „nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.....dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Efeseni 5:17,18).

Cuvintele din Luca 4:1 sunt și ele semnificative – „Iar Isus, plin de Duh Sfânt .....a fost dus de Duhul (*Sfânt*) în pustie”. Pe tot parcursul vieții Sale pământești, Domnul Isus a fost guvernat și călăuzit numai de mărturia interioară a Duhului Sfânt – niciodată de vreo constrângere sau sfat omenesc, nici măcar de vreo rugămintă înduioșătoare. Această sensibilitate la vocea Duhului se găsea și printre primii creștini. În *Faptele Apostolilor*, îl găsim pe Filip acționând la îndemnul interior al Duhului și alăturându-se carului omului de stat etipoiian (Faptele Apostolilor 8:29); pe Petru supunându-se vocii interioare a Duhului care-l direcționa spre casa lui Cornelius (Faptele Apostolilor 10:19,20); și pe liderii bisericii din Antiohia recunoscând mărturia Duhului Sfânt în duhurile lor, care confirma chemarea lui Saul și a lui Barnaba la slujirea misionară străină (Faptele Apostolilor 13:2). Același Duh dorește să ne călăuzească pe fiecare dintre noi în fiecare decizie.

### **Recunoscând vocea Duhului**

Duhul Sfânt ne vorbește mai degrabă printr-o presiune interioară în duhurile noastre, decât printr-o voce perceptibilă. El ne îndeamnă dinlăuntru fie să acționăm *sau să nu* acționăm într-o anumită direcție. În mod normal, aceasta este rezultatul unui timp îndelungat petrecut în rugăciune, cântărind avantajele și dezavantajele unui curs de acțiune propus.

Totuși, Duhul Sfânt ne poate da uneori și un îndemn brusc să mergem undeva sau să facem ceva. Dar impulsurile neașteptate de a face ceva ridicol pot veni de la Cel Rău sau de la noi înșine. Deci trebuie să fim prudenți.

În orice caz, Duhul Sfânt nu ne va conduce niciodată contrar învățăturilor Bibliei. Putem distinge vocea Duhului Sfânt prin presiunea crescândă pe care o produce în duhurile noastre și prin pacea sporită pe care El o dă minților noastre, pe măsură ce ne rugăm cu privire la o problemă.

„Gândirea Duhului este *viață și pace*” (Romani 8:6). De obicei, vocea lui Satan este, chinuitoare și însoțită adesea de amenințări cu judecata, dacă nu ne supunem imediat.

Dumnezeu ne dă mereu suficient timp pentru a analiza și a ne asigura de voia Lui. În anumite ocazii, Duhul ne poate conduce să facem ceva ce mințile noastre nu pot înțelege pe deplin.

Stephen Grellet, un predicator american, a fost condus odată de Duhul la o tabără de exploatare forestieră pe care a găsit-o părăsită. Dar el a fost așa de

sigur de călăuzirea lui, încât a intrat în sala de mese, care era pustie, și a ținut o predică. Mulți ani mai târziu, un bărbat l-a abordat pe Grellet în Londra. Amintindu-i de incident, i-a spus că el fusese bucătarul acelei tabere și singurul prezent acolo în acea zi. Se asunsese în spatele unei ferestre și ascultase predica lui Grellet. A fost transformat și a început să lucreze pentru Domnul.

Asemenea călăuzire este însă extrem de rară. Adesea nu este ușor să distingem între vocea propriei inimi și vocea Duhului, pentru că inimile noastre sunt așa de înșelătoare. De exemplu, analizând un posibil partener de viață, putem confunda ușor presiunea emoțională și „sentimentul crescând de pace și bucurie când studiem pasul propus”, cu mărturia Duhului Sfânt. Șansele să fim înșelați scad considerabil dacă ne examinăm motivele și ne asigurăm că numai Slava Lui Dumnezeu este ceea ce dorim și că suntem gata să acceptăm orice ne va cere.

De obicei, acolo unde lipsește o asemenea predare sau unde motivele sunt egoiste ajungem să rătăcim. Uneori, voia lui Dumnezeu poate fi exact ceea ce ne place nouă, dar poate fi și exact ceea ce, în mod instinctiv, nu dorim.

Nu ar trebui să gândim că voia lui Dumnezeu este întotdeauna *cel mai dificil curs de acțiune* care ne stă înaintea. Nici *cel mai ușor*. Când ne găsim într-o situație dificilă sau într-o slujbă grea, putem fi tentați să fugim de acolo. Această decizie poate fi greșit înțeleasă drept călăuzirea Duhului. În aceste ocazii, dacă suntem în dubii, este mai bine să stăm unde suntem și să ne încredem în Domnul că ne va da har să manifestăm victoria lui Hristos în situația noastră.

Un pas practic, când trebuie să decizi asupra cursului unei acțiuni, ar putea fi trasarea unui „bilanț”. Trage o linie în curmezișul unei foi de hârtie și scrie toate motivele pentru a face un anumit lucru pe o parte, și toate motivele *împotriva* aceluia lucru de cealaltă parte. Roagă-te asupra acestor motive zilnic și revizuieste lista dacă este necesar. Fii cu sinceritate gata să accepți orice curs al acțiunii. Pe măsură ce continui să te rogi, Duhul Sfânt îți va da o mărturie în duhul tău pentru ceea ce trebuie să faci. Dacă trăiești o pace crescândă în duhul tău cu privire la un curs anume de acțiune, aceasta va fi de obicei un indiciu clar a ceea ce dorește Dumnezeu de la tine să faci.

Biblia spune, „Lăsați pacea lui Hristos (*care vine din Hristos prin Duhul Sfânt*) să stăpânească (*să acționeze ca arbitru*) în inimile voastre – *decizând și așezând cu hotărâre toate problemele care apar în mințile voastre*” (Coloseni 3:15 - Amplificat). Ca la jocul de fotbal, care se oprește imediat ce arbitrul suflă din fluier (pentru a indica un fault), la fel ar trebui să ne cercetăm și noi când ne pierdem pacea. Ar trebui să înaintăm numai când avem pace perfectă în duhurile noastre.

### **Realizând importanța Duhului**

Este esențial să recunoaștem importanța mărturiei interioare a Duhului Sfânt, despre care am vorbit în acest capitol, pentru că aceasta este mijlocul principal

prin care Dumnezeu Își călăuzește astăzi copiii. Întotdeauna trebuie să ne supunem îndemnurilor interioare precum și cercetărilor interioare ale Duhului. Pentru un credincios nu este suficient să fie călăuzit de principiul bine și rău. Acela era nivelul Vechiului Legământ. Suntem chemați sub *Noul Legământ* al lui Dumnezeu să locuim la un nivel mai înalt – împărtășind viața adevărată a lui Dumnezeu și fiind guvernați de acea viață.

Aceste două nivele de trăire sunt simbolizate de cei doi pomi din grădina Edenului – pomul cunoștinței binelui și răului, respectiv pomul vieții. Este bine să avem un cod moral care ne spune ce este bine și ce este rău, și să trăim potrivit acestui standard. Dar aceasta înseamnă întoarcerea la „trăirea sub lege”. Standardul creștin este mai înalt (Matei 5:17-48).

Watchman Nee în broșura sa, *„Două principii de conducere”*, spune, „Este cel mai uimitor lucru că obiectivul atâtor creștini este doar conformarea față de un standard extern, deși ceea ce Dumnezeu ne-a dat la nașterea din nou nu este un grup nou de reguli și legi față de care ni se cere să ne supunem. El nu ne-a adus la un nou Sinai și ne-a dat un set nou de porunci cu „Tu trebuie” și „Tu nu trebuie”.... În calitate de creștin, deții acum viața lui Hristos, și este felul Lui de trăire la care trebuie să te raportezi. Dacă, atunci când meditezi la o decizie anume, se ivește în tine o pornire vie de a face acel lucru; dacă apare un răspuns pozitiv din viața interioară; dacă este o „ungere” din interior (1 John 2:20,27); atunci poți urma încrezător cursul propus. Viața interioară a indicat aceasta. Dar dacă, meditănd asupra unei anumite decizii, viața interioară începe să lăncezească, atunci poți ști că decizia la care ai meditat ar trebui evitată, oricât de lăudabilă ar putea părea”.

„Observă cum comportamentul multor necreștini este guvernat de principiul binelui și răului. Cu ce diferă atunci creștinul de cel necreștin, dacă același principiu îi guvernează pe amândoi? Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar că viața lui Hristos este aceea care-l conduce pe creștin, iar nu vreun cod extern de norme morale. Este ceva vital înlăuntrul creștinului care răspunde la ceea ce vine de la Dumnezeu și reacționează împotriva a ceea ce nu vine de la El; deci trebuie să luăm seama la reacțiile noastre interioare .....Noi nu îndrăznim să ne lăsăm guvernați de lucrurile exterioare nouă, nici de rațiunea proprie sau a altor oameni. Alții pot aproba un anume lucru, chiar și noi îl putem considera drept, când cântărim punctele pentru și împotriva; dar ce spune despre el viața noastră interioară?”

„Odată ce realizezi că factorul determinant în întregul comportament creștin este viața, atunci știi că trebuie să eviți nu numai ce este rău, dar și tot ceea ce este bun în exterior. Numai ceea ce decurge din viața creștină este comportament creștin; de aceea nu putem consimți asupra nici unei acțiuni care nu izvorăște din viață ...Multe lucruri sunt drepte potrivit standardelor umane, dar standardul Divin le declară greșite pentru că le lipsește viața Divină....Calea lui Dumnezeu pentru noi nu se cunoaște prin indicii exterioare, ci prin înregistrări interioare. Este pace și bucurie în duhul care arată calea creștinului. Este un fapt real acela că Domnul Isus Hristos locuiește în credincios, și că El se exprimă constant pe Sine în noi, de aceea noi trebuie să devenim sensibili la viața Lui și să învățăm să înțelegem ce spune acea viață”.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să învățăm această lecție.

### **Rezumat**

1. Foarte rar Dumnezeu ne călăuzește în mod spectaculos. În această perioadă a Noului Testament, Dumnezeu ne călăuzește prin Duhul Sfânt. Deci trebuie să căutăm să fim umpluți cu Duhul Sfânt.

2. Duhul Sfânt ne vorbește printr-o presiune interioară în duhurile noastre. Această presiune crește pe măsură ce Îl așteptăm pe Dumnezeu în rugăciune și va fi însoțită de o pace interioară crescândă.

3. Pentru a distinge vocea Duhului de alte voci, trebuie să ne examinăm motivele și să vedem dacă ele sunt pure.

4. Un „bilanț” prin care să evaluăm avantajele și dezavantajele unui posibil curs de acțiune ne poate ajuta să găsim voia lui Dumnezeu.

5. Trebuie să punem mare preț pe mărturia interioară a Duhului Sfânt, pentru că aceasta este mijlocul de călăuzire principal pe care-l folosește Dumnezeu astăzi. Dumnezeu se așteaptă ca noi să fim conduși de această mărturie în viața noastră de zi cu zi și nu doar de un cod moral.

## CAPITOLUL 4

### CĂLĂUZIRE PRIN MIJLOACE EXTERNE

Duhul Sfânt ne vorbește duhurilor noastre și prin următoarele mijloace externe, atunci când căutăm călăuzirea Lui:-

- (i) Învățătura Bibliei.
- (ii) Mărturia circumstanțelor.
- (iii) Sfatul altor credincioși.

Dacă am deslușit corect voia lui Dumnezeu, mărturia Duhului Sfânt prin aceste mijloace externe va corespunde cu mărturia Lui interioară din duhurile noastre.

#### **Învățătura Bibliei**

Biblia ne-a fost dată ca să putem fi învățați în doctrina corectă și să fim conduși pe calea dreptății (2 Timotei 3:16,17). Pentru un număr de probleme, voia lui Dumnezeu este deja dezvăluită limpede în ea.

De exemplu, dacă te gândești la căsătoria cu un necredincios (chiar și cu un creștin cu numele care merge regulat la biserică), Cuvântul lui Dumnezeu este explicit: „Nu vă înjuगाți la un jug (*un simbol al căsătoriei*) nepotrivit cu cei necredincioși – *nu faceți alianțe nepotrivite cu ei*” (2 Corinteni 6:14).

De asemenea, dacă vedem un frate în lipsuri materiale, Biblia ne învață clar că trebuie să-l ajutăm (Iacov 2:15,16; 1 John 3:17). Sau, dacă ești într-o dispută cu un credincios și vrei să știi dacă să mergi sau nu la judecată cu el, Biblia spune apăsător „NU” (1 Corinteni 6:1-8).

Biblia ne mai învață că minciuna și hoția sunt întotdeauna greșite (Efeseni 4:25,28). Dacă a avut loc o înstrăinare între tine și un alt credincios, pentru că l-ai rănit în vreun fel, din nou Biblia nu lasă loc de îndoială pentru ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să mergi și să te împaci, luând tu însuși inițiativa (Matei 5:21-24).

Dacă am semnat un contract sau un angajament cu orice firmă sau instituție, nu e necesar să căutăm voia lui Dumnezeu ca să știm dacă putem rupe contractul sau încălca angajamentul, când ni se oferă un post mai atractiv în altă parte. Biblia ne spune că o persoană care trăiește cu Dumnezeu „nu-și ia cuvântul înapoi dacă face un jurământ în paguba lui” (Psalmul 15:4) și, pe lângă asta, „buzele mincionoase sunt o urâciune înaintea Domnului, dar cei care lucrează cu adevăr Îi sunt plăcuți” (Proverbe 12:22). Este o rușine și o dezonoare când un credincios nu-și ține cuvântul. În mod asemănător, Biblia ne mai învață că nu ar trebui să rămânem datori nimănui (Romani 13:8).

Pe lângă poruncile specifice, Cuvântul lui Dumnezeu stabilește și niște principii călăuzitoare. De exemplu, analizând ideea de căsătorie, un tânăr se poate întreba dacă ar trebui să ceară zestre, așa cum fac ceilalți din societatea în care trăiește. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează clar să ne ferim de lăcomie și de iubirea de bani.

Mai mult, învățătura generală a Scripturii este aceea că ar trebui să învățăm mai degrabă să dăm decât să primim – cu atât mai puțin să cerem (Faptele Apostolilor 20:33-35). Este evident atunci că Dumnezeu nu poate aproba pe nimeni care cere (sau măcar speră la) zestre.

Cum stăm cu strângerea de avere prin jocuri de noroc? Proverbe 28:22 spune, „Un om cu ochiul rău se grăbește să se îmbogățească și nu știe că lipsa va veni peste el” (cf. Proverbe 13:11; 28:20; și 1 Tim. 6:9-11). Din aceste pasaje este evident că Dumnezeu nu aprobă ca un credincios să ia parte la nici o formă de loterie, de pariuri sau jocuri de noroc.

Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr „o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119:105).

În rare ocazii, Dumnezeu Își poate confirma călăuzirea față de noi prin anumite pasaje specifice pe care le regăsim în Biblie, la momentul nostru zilnic de citire a ei. Însă este nevoie de prudență pentru că, adeseori, suntem tentați să citim într-un pasaj ceea ce în esență nu este acolo. Este neînțelept să căutăm versete sugestive în momentul nostru zilnic de citire a Biblie, deoarece nu acesta este scopul „*Timpului de Părtășie*”, și așa putem fi conduși ușor în rătăcire.

Un tânăr credincios ar putea fi nerăbdător să meargă în S.U.A. când, de fapt, Dumnezeu vrea ca el să rămână în India. Atracțiile materiale ale Vestului pot exercita o forță așa de puternică asupra lui încât, dacă găsește un verset ca acesta „și vor zbura... spre apus” (Isaia 11:14), el imediat va concluziona că Dumnezeu îl încurajează să plece.

Inimile noastre sunt înșelătoare și Satan este un vrăjmaș ingenios. Trebuie să fim în gardă față de amândoi. În înțelepciunea Sa supranaturală, Dumnezeu ne poate conduce la un verset scos din context, dar aceasta este mai degrabă excepția decât regula. Și când Dumnezeu apelează la o astfel de metodă o face, de obicei, doar pentru a confirma călăuzirea pe care am primit-o prin canalele normale. Niciodată n-ar trebui să facem din aceste versete singurul fundament al călăuzii în problemele importante.

### **Mărturia circumstanțelor**

Dumnezeu este Dumnezeul Providenței. El poate controla împrejurările noastre și indica astfel voia Lui. El permite să ni se întâmple anumite lucruri, fie ca să ne confirme călăuzirea pe care am primit-o prin mărturia Duhului, sau să ne oprească de la a face un pas greșit. Așa cum spunea George Muller, „*Opririle* unui om bun, precum și *pașii* lui, sunt comandate de Domnul” (cf. Psalmul 37:23).

Trebuie să ținem minte că și Satan poate să ordoneze împrejurările într-o anumită măsură pentru a ne rătăci. Mulți au fost înșelați în alegerea unui partener de viață, lăsându-se ghidați de circumstanțele ordonate de Satan pentru a-i prinde în capcană! Calea evitării înșelătoriei este îndeplinirea condițiilor călăuzirii menționate în Capitolul 2.

Trebuie să ne supunem împrejurărilor comandate de Dumnezeu și să le acceptăm, în timp ce, aceloră aranjate de Satan, trebuie să le rezistăm. Dacă nu suntem siguri, ne putem ruga cam așa, „Doamne, eu nu știu dacă această situație este aranjamentul Tău sau al lui Satan. Însă eu vreau voia Ta perfectă oricât m-ar costa. Salvează-mă de la înșelătorie și de la pierderea binevântării Tale. Dacă aceasta este de la Tine, o accept bucuros. Dacă este de la Satan, mă împotrivesc lui și îl leg în Numele Tău!”

Domnul ne va păstra calea și va face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele nostru dacă suntem sinceri înaintea Lui și trăim potrivit poruncilor Lui (Proverbe 2:8; Romani 8:28).

Satan l-a împiedicat pe Pavel să meargă în Tesalonic, dar a mers în schimb Timotei și scopurile lui Dumnezeu au fost oricum îndeplinite (1 Tesaloniceni 2:18; 3:1,2). Găsim numeroase cazuri de călăuzire circumstanțială în *Faptele Apostolilor*. Dumnezeu a folosit persecuția pentru a împrăștia biserica din Ierusalim, răspândind astfel Evanghelia (Faptele Apostolilor 8:1). Pavel și Barnaba se mutau dintr-un loc într-altul oricând creștea persecuția atât de mult că nu mai puteau rămâne acolo (Faptele Apostolilor 13:50,51; 14:5,6,19,20). Aceasta era în acord cu propriul exemplu și percept al Domnului (Matei 10:23; Ioan 7:1). Dumnezeu a folosit o foamete pentru a-i aduce pe Saul și Barnaba la Ierusalim (Faptele Apostolilor 11:28-30), unde au învățat puterea rugăciunii imploratoare (Faptele Apostolilor 12:5). Întorși la Antiohia, ei au împărtășit acest spirit de rugăciune fraților lor de lucrare ceea ce a dus în final la extinderea lucrării în regiuni îndepărtate (Faptele Apostolilor 12:25-13:3).

Circumstanțele nefavorabile din Filipi au fost folosite de Dumnezeu pentru a-i conduce pe Pavel și pe Sila să predice evanghelia unui temnicer nevoiaș (Faptele Apostolilor 16:19-34). Ultimele opt capitole din *Faptele Apostolilor* arată cum a folosit Dumnezeu împrejurările pentru a-l conduce pe Pavel să predice evanghelia mai multor oameni pe care nu i-ar fi întâlnit în mod normal (cf. Filipeni 1:12).

Unii dintre cei mai mari misionari ai lumii au fost călăuziți spre câmpurile lor de misiune prin circumstanțe. David Livingstone s-a simțit mai întâi condus spre China și a urmat o formare medicală ca pregătire pentru slujirea pe acest tărâm. Când a fost gata să plece, China era „închisă” datorită războiului cu opiu. Societatea Misionară Londoneză i-a sugerat Indiile de Vest. S-a întors, pe motiv că acolo erau deja mulți doctori. În final, ca urmare a contactului cu misionarul pionier Robert Moffat, Livingstone a mers în Africa.

Adoniram Judson s-a simțit provocat să fie misionar în India și a plecat cu vaporul din America. La sosire, autoritățile din India nu i-au permis să rămână. Fiind în Madras, i s-a spus să părăsească țara până la o anumită dată. Astfel, a fost forțat să se imbarce pe singurul vas care părăsea Madras înainte de acea dată. Vasul mergea în Burma și Judson și-a petrecut tot restul vieții acolo.

Lucrarea pe care acești doi oameni au îndeplinit-o în acele teritorii dovedește foarte clar că Dumnezeu a fost Acela care a ordonat în așa fel împrejurările

încât să-i ducă acolo. Dumnezeu ne poate împiedica să mergem pe căi pe care nu El le-a ales pentru noi, trimițându-ne la pat sau făcându-ne să pierdem trenul, o întâlnire sau un interviu. Dezamăgirile pot fi rezervările *Lui* pentru noi dacă trăim sub Domnia Lui. Când nu obținem ceva ce ne dorim și pentru care ne-am rugat foarte mult, putem fi siguri că Dumnezeu are ceva mai bun păstrat pentru noi.

Pierderea trenului și sosirea întârziată a vaporului, m-au condus odată să-i vorbesc unui suflet în nevoie care și-a deschis inima Domnului chiar în acea noapte. Transferul pe un vas care nu-mi plăcea a fost, odată, mijlocul prin care Dumnezeu m-a condus la un marinăr tânăr care și-a predat viața Domnului și a fost botezat.

Dumnezeu nu face greșeli. El este Dumnezeul Providenței. Ne putem încrede că El aranjează circumstanțele noastre pentru Slava Lui și binele nostru. Uneori, când întâlnim un obstacol pe cale, putem să-I cerem lui Dumnezeu să ne arate voia Sa schimbând împrejurările.

Când Domnul m-a chemat să mă retrag din poziția de ofițer al Marinei Indiene, în mai 1964, și mi-am depus demisia, Conducerea Marinei Indiene mi-a respins-o imediat. Circumstanțele erau, astfel, contrare a ceea ce am simțit a fi mărturia Duhului Sfânt înlăuntrul meu. M-am rugat ca Domnul să schimbe împrejurările și să mă elibereze din Marină, făcând din aceasta o confirmare a chemării Lui. Am aplicat de trei ori pentru obținerea permisiunii de retragere. În final, după doi ani, mi s-a dat drumul. Atunci am văzut limpede că piedica inițială fusese plănuită de Satan. Totuși, Dumnezeu a stăpânit absolut asupra ei, pentru a-mi întări credința în autoritatea Lui totală peste guvernele și puterile pământești și să mă învețe mai mult din căile Sale.

Într-adevăr, El este Acela care are cheia fiecărie uși. Când El deschide o ușă, nimeni nu o poate închide și când El închide o ușă, nimeni nu o mai poate deschide (Apocalipsa 3:7). Chiar și inima unui împărat poate fi îndreptată de Dumnezeul nostru în orice direcție alege El (Proverbe 21:1; cf. Ezra 6:22).

Dumnezeu ne poate conduce totodată împotriva circumstanțelor. Când primul val de persecuție a măturat Ierusalimul, apostolii nu au fugit, ci s-au rugat pentru îndrăzneală. Dumnezeu i-a umplut cu Duhul Său și a făcut să tremure Ierusalimul la manifestarea puterii Lui, pentru că nu sosise încă timpul hotărât de El când ucenicii urmau să fie împrăștiați (Faptele Apostolilor 4:29-33; 5:11-14).

Când Filip a părăsit Samaria ca să meargă pe drumul pustiu, era contrar împrejurărilor, care-l chemau să rămână în Samaria unde era foarte folosit (Faptele Apostolilor 8:26). Așadar, împrejurările nu sunt întotdeauna o indicație a voii lui Dumnezeu. Ele trebuie avute în vedere numai împreună cu, și în supunere față de, mărturia interioară a Duhului Sfânt din duhurile noastre și mărturia Lui prin Biblie.

Dumnezeu nu se așteaptă la copiii Lui să fie niște pioni îndreptați încolo și înapoi de circumstanțe. El este Domnul circumstanțelor și El dorește ca și copiii Lui să fie părtași la domnia Lui peste ele.

Este oare bine să-I cerem lui Dumnezeu să ne arate voia Lui printr-un semn? Vechiul Testament redă câteva exemple de oameni care-I cer lui Dumnezeu un semn pentru a-Și arăta voia. Servitorul lui Avraam a cerut un semn și așa a găsit-o pe mireasa aleasă de Dumnezeu pentru Isaac (Geneza 24:10-27). Ghideon I-a cerut lui Dumnezeu să-i confirme voia Lui printr-un semn. Iar noaptea următoare el I-a cerut lui Dumnezeu să răstoarne semnul. Dumnezeu a răspuns la ambele cereri și Și-a confirmat voia (Judecători 6:36-40).

Marinarul de pe vasul care-l transporta pe Iona a tras la sorti ca să afle cauza furtunii. Dumnezeu i-a răspuns (Iona 1:7). Tragerea la sorti a fost folosită și cu alte ocazii (Iosua 7:14; 1 Samuel 10:20; 14:41-44; cf. Proverbe 16:33).

În Noul Testament există un singur exemplu al unui om care-i cere lui Dumnezeu un semn pentru a-i arăta voia Lui, dar s-a întâmplat înaintea zilei de Rusalii (Faptele Apostolilor 1:23-26). Observăm că, după pogorârea Duhului Sfânt, nu mai există nici măcar un singur caz înregistrat în Noul Testament de credincioși care să caute voia lui Dumnezeu printr-un semn. Pare să se indice că aceasta nu mai este metoda *normală* de călăuzire a lui Dumnezeu. Ea a fost folosită în Vechiul Testament când Duhul Sfânt nu locuia înlăuntrul oamenilor.

Totuși, Dumnezeu Își poate confirma voia sau ne poate încuraja duhurile noastre slabe prin semne ocazionale. Numai atunci să îndrăznim să-I cerem lui Dumnezeu un semn, când alte metode de călăuzire sunt aparent neconcludente. Dar trebuie să ne rugăm chiar și pentru tipul de semn pe care să-l cerem. Să nu folosim semne ca mijloace de confirmare a propriei alegeri. De exemplu, să nu-I cerem lui Dumnezeu un miracol drept semn, când de fapt intenția noastră reală este să găsim o scuză pentru a nu merge pe calea pe care știm că Dumnezeu se așteaptă să mergem.

În același timp, să nu cerem lui Dumnezeu ceva atât de comun încât nu este cu adevărat un semn, ci doar o scuză pentru a merge pe calea aleasă de noi înșine. Trebuie totodată să ne ferim de metoda adoptată de unii creștini care-I cer lui Dumnezeu un verset drept semn și apoi închid ochii, dechid Biblia și-și poziționează degetul pe pagina care se deschide. Această metodă ne poate duce în rătăcire și este oricum prostească.

Biblia nu este o carte de magazin! Nu o trata ca și cum ar fi. Dumnezeu poate utiliza uneori această metodă ca să ne încurajeze. Dar să nu lăsăm niciodată ca aceasta să fie singura metodă de călăuzire în chestiunile importante. A face din semn mijlocul principal sau unic de călăuzire este total nebiblic. Să ne amintim totodată că apelarea continuă la semne este indiciul imaturității spirituale.

### **Sfatul altor credincioși**

Noul Testament pune accent deosebit pe necesitatea trăirii împreună a credincioșilor ca mădulare ale aceluiași trup. Nici un mădular nu poate

funcționa singur. Fiecare este dependent de celelalte pentru existență și supraviețuire. Este chiar rațional să ne așteptăm ca și în călăuzire Dumnezeu să pună mare valoare pe părțasia credincioșilor.

El a dat această dispoziție ca măsură de prevenire a pierderii voii Lui perfecte. De unii singuri poate că nu vedem toate avantajele și dezavantajele unui anumit pas. Sfatul altor oameni evlavioși va fi neprețuit, ajutându-ne să privim decizia din unghiuri diferite. Acest lucru este în mod deosebit necesar când ne confruntăm cu o decizie majoră. Dacă, dintr-o mândrie auto-suficientă, ignorăm acest mijloc de călăuzire lăsat de Dumnezeu, nu putem suferi decât pierdere.

Biblia spune, „Prin marele număr al sfătuitoarelor ai biruința ....Planurile se pun la cale prin sfat: fă războiul cu prudență....înțeleptul ascultă sfaturile.....Învățătura înțeleptului este un izvor de viață, ca să abată pe om din cursele morții ....Calea nebunului este dreaptă în ochii lui, dar înțeleptul ascultă sfaturile....Cel drept arată drumul aproapelui său, dar calea celor răi îi duce în rătăcire” (Proverbe 24:6; 20:18; 13:14; 12:15,26).

Totuși, sunt două extreme de evitat. Una este să fii complet independent de sfaturile oamenilor evlavioși. Cealaltă este să fii complet dependent de sfatul lor încât să-l accepți fără să te îndoiești ca fiind voia lui Dumnezeu. Dacă ne agățăm de oricare din aceste două extreme, fie ne vom rătăci, fie vom rămâne sfrijiți spiritual toată viața.

Pe cât de mult dorește Dumnezeu să ne sfătuim cu frații noștri credincioși, cu atât mai mult nu se așteaptă să devenim slugarnici sfatului acestora – chiar dacă ei sunt oameni sfințiți. Biblia prezintă adevărul într-un echilibru perfect. Din nefericire, omul are tendința să penduleze la o extrema sau alta. De aceea este adevărat că multe erezii s-au născut în creștinism.

În Vechiul Testament, această perspectivă echilibrată este prezentată clar în 1 Împărați capitolele 12 și 13. În capitolul 12, tânărul împărat Roboam *ar fi trebuit* să asculte sfatul bătrânilor evlavioși, în locul ascultării de tinerii de vârsta lui. Nefăcând așa, a precipitat divizarea împărăției. În capitolul 13, tânărul profet nu ar fi trebuit să asculte de sfatul profetului mai bătrân („Nu vârsta aduce înțelepciunea” – Iov 32:9). Pentru că a ascultat, și-a pierdut viața.

În Noul Testament, vedem acest echilibru în viața apostolului Pavel. În Faptele Apostolilor 13:1-3, îl întâlnim pe Dumnezeu chemându-l pe Pavel la slujba misionară străină. Dar, în același timp, Dumnezeu Și-a arătat voia Sa pentru Pavel inclusiv fraților lui lucrători. Ceea ce Dumnezeu i-a vorbit personal lui Pavel i s-a confirmat acestuia prin alții. Pe de altă parte, în Faptele Apostolilor 21:1-15, îl întâlnim pe Pavel *respingând* sfatul tuturor ucenicilor (și chiar prorociile unora dintre ei) și mergând în direcția simțită de *el* a fi voia lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a confirmat mai târziu lui Pavel că a fost bine să meargă la Iersualim (Acts 23:11). Cu o altă ocazie, la începutul vieții sale de creștin, Pavel a mers în Arabia și a găsit voia lui Dumnezeu doar de unul singur, fără să se consulte cu cineva (Galateni 1:5-17).

Aceste exemple din Cuvântul lui Dumnezeu sugerează că există unele situații în care trebuie să luăm seama la sfaturile oamenilor evlavioși, dar și alte situații când nu trebuie să ne consultăm cu nimeni. În oricare din cazuri, fie că acceptăm sau respingem, sau nici nu căutăm sfatul altora, decizia ultimă trebuie să fie întotdeauna a noastră, pentru că suntem singurii răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru deciziile noastre.

Sfatul unui om al lui Dumnezeu poate fi neprețuit dar niciodată nu este infailibil. Michael Harper, în cartea lui, „Profeția – Un Dar pentru Trupul lui Hristos”, scrie: „Profețiile care spun altor oameni ce să facă, trebuie privite cu suspiciune crescută. „Călăuzirea” nu este niciodată indicată printre utilizările profeției. Lui Pavel i s-a spus ce i se va întâmpla dacă va merge la Ierusalim, dar nu i s-a spus nici să meargă nici să nu meargă. Poate că prietenii lui l-au sfătuit în privința aceasta, dar călăuzirea nu a venit de la profeție. Agabus a anunțat o foamete dar prorocia lui nu a oferit nici o instrucțiune cu privire la ceea ce ar trebui să se facă. Peste tot în Noul Testament călăuzirea este dată direct individului, nu printr-o altă persoană, așa cum se obișnuia în Vechiul Testament. De exemplu, deși lui Corneliu i s-a spus de către un înger să trimită după Petru (Faptele Apostolilor 10:5), Petru însuși a fost înștiințat să meargă cu oamenii acestuia printr-o întâmplare independentă (Faptele Apostolilor 10:20)”.

În broșura, „Călăuzire”, James McConkey scrie, „Carnea și sângele nu-L puteau descoperi pe Hristos lui Simon Petru (Matei 16:17). Ele nu ne pot descoperi nici nouă lucrurile lui Hristos. Nu contează nici dacă este propria noastră carne și sânge, sau a altora. Întrucât carnea și sângele celorlalți oameni sunt limitate de aceleași infirmități și supuse acelorași greșeli ca și a noastră. Mai mult, omul care se bazează pe prietenii lui pentru călăuzirea sa, va descoperi curând că varietatea sfaturilor pe care le oferă ei doar sporește numărul încurcăturilor. Acesta este un alt principiu Divin că Dumnezeu nu descoperă altui om planurile Lui pentru viața ta. *Mustrea lui Petru de către Hristos, când acesta a dorit să afle voia Lui cu privire la Ioan este cea mai clară dovadă posibilă în acest sens (Ioan 21:22).*

Poți să-ți ajuți copilașul să meargă la începuturile lui. Dar, dacă e să învețe vreodată să meargă singur, atunci vine un moment când va trebui să-l lași total din mână și să oprești orice dependență de tine. Credinciosul care vrea să învețe să meargă cu Dumnezeu trebuie să învețe aceeași lecție. Și, așa cum un copil o învață cu prețul câtorva căderi, la fel trebuie un creștin să învețe cu prețul unor greșeli. Mai bine să înveți așa, decât să nu înveți deloc. Prețul câtorva căderi nu este prea mare pentru comoara de a merge singur cu Dumnezeu în locul arătat prin călăuzirea Lui. Să nu aibă Dumnezeu nici un loc pentru prietenii tăi creștini în această chestiune a călăuzirii? El are cu siguranță. Ia tot ajutorul; toată lumina din Cuvântul lui Dumnezeu; toate experiențele posibile ale altora. Aceasta înseamnă că poți lua *fapte* de la alții. Dar tu trebuie să iei propriile decizii pentru tine. Pentru că, atunci când ajungem pe teritoriul deciziei, nu putem renunța la timpul personal, așteptându-L pe Dumnezeu cu răbdare, prin care am învățat cele mai prețioase lecții ale călăuzirii Lui”.

Cu toate acestea, ori de câte ori trebuie să acționăm împotriva sfatului credincioșilor *maturi*, să ne verificăm de mai multe ori ca să fim siguri că Dumnezeu este Acela care ne conduce. Să ne amintim în mod special de acest lucru când luăm decizii majore.

### **Vocea Domnului**

Pe muntele schimbării la față, Petru a fost muștrat de Dumnezeu datorită încercării de a-L pune pe Domnul Isus la același nivel cu Moise și Ilie. Acești oameni au fost într-adevăr mijlocitorii lui Dumnezeu în timpurile Vechiului Testament, dar o nouă eră răsărea și Petru trebuia să recunoască aceasta. În această nouă eră, urma să fie un singur Mijlocitor – „Acesta este Fiul Meu preiubit; de El să ascultați” (Marcu 9:7). Și astfel, când ucenicii s-au uitat din nou, „n-au mai văzut pe nimeni, decât numai pe Isus singur cu ei”. Este vocea Domnului pe care trebuie în final să o auzim, dincolo de orice alte mijloace externe ar putea folosi Dumnezeu pentru a ne vorbi.

În „*Ce ar trebui acest om să facă?*”, Watchman Nee spune, „Creștinismul presupune întotdeauna o cunoaștere personală a lui Dumnezeu prin Duhul Său, și nu doar o cunoaștere a vocii Lui prin intermediul unui om sau unei cărți.....De aceea, în termeni practici, astăzi avem Scripturile în formă scrisă, reprezentate de Moise, și apoi avem mesagerul uman viu, reprezentat de Ilie, care nu a gustat niciodată moartea. Aceste două daruri date de Dumnezeu fiecărui credincios sunt printre cei mai prețioși factori care contribuie la viața creștină: Cartea lui Dumnezeu în mâinile noastre pentru a ne instrui și prietenul care trăiește aproape de Dumnezeu și care adesea ne poate face cunoscut ce i-a arătat lui Dumnezeu. Cartea este întotdeauna dreaptă; sfatul unui prieten adesea este și el drept. Avem nevoie de Cartea lui Dumnezeu și avem nevoie de profeții lui Dumnezeu. El nu dorește să ignorăm nici unul din aceste daruri. Dar lecția incidentului de pe muntele schimbării la față cu siguranță este aceea că nici unul dintre ele nu poate lua locul vocii lui Dumnezeu din inima noastră.”

„Să nu îndrăznim să disprețuim mesagerii lui Dumnezeu. Avem nevoie continuu de provocarea atrăgătoare a cuvântului vorbit cu adevărat profetic sau de liniștea instruirii spirituale mature. Dar să nu ne încredințăm total și exclusiv revelației care vine prin oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, oricât de sănătoasă ar fi ea. Suntem datori vânduți să ascultăm vocea Domnului și să-L urmăm.”

„Mai mult, să nu îndrăznim să disprețuim Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Scripturile adevărului inspirate sunt vitale pentru viața și evoluția noastră, și nu vom fi – să nu îndrăznim – fără ele. Cu toate acestea, există unii dintre noi care se pot afla în pericolul *de a se uita mai mult la litera Cuvântului decât la Isus Hristos Însuși* ca autoritate finală pentru noi. Ceea ce spune Biblia luăm cu noi, în mod religios și în amănunt, și probabil că Dumnezeu ne onorează pentru aceasta. Însă, dacă făcând așa mergem mai departe și punem Biblia pe o poziție care concurează chiar cu Domnia lui Hristos, putem risca să rămânem în mod tragic rupți de El.....

„(Creștinismul) revendică o cunoaștere personală de primă mână a vocii lui Dumnezeu, care cuprinde și aceste ajutoare date de Dumnezeu dar care nu se termină cu ele”.

Secretul călăuzirii stă în auzirea vocii Domnului.

### **Rezumat**

1. Duhul Sfânt ne călăuzește prin învățăturile Bibliei, când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu.

(a) În multe domenii, Biblia deja a arătat care este voia Lui.

(b) Dumnezeu Își poate confirma călăuzirea printr-un pasaj din ceea ce citim zilnic în Biblie. Dar aceasta nu trebuie să devină niciodată singura bază a călăuzirii.

2. Duhul Sfânt ne vorbește adesea prin mărturia împrejurărilor.

(a) Dumnezeu folosește circumstanțele, fie pentru a confirma călăuzirea pe care deja am primit-o, fie pentru a ne opri de la un pas greșit.

(b) Însă și Satan poate aranja circumstanțele noastră într-o anumită măsură. Deci ele nu indică întotdeauna voia lui Dumnezeu.

(c) Uneori, Dumnezeu ne conduce contrar circumstanțelor. Putem de asemenea să-I cerem să ne arate voia Sa schimbându-le.

(d) Ocazional, Dumnezeu își confirmă călăuzirea prin intermediul unui semn. Totuși, căutarea semnelor este întotdeauna un indiciu al imaturității spirituale.

3. Duhul Sfânt ne poate vorbi prin sfatul altor credincioși. .

(a) Dumnezeu a lăsat aceasta ca protecție împotriva pierderii vocii Sale.

(b) Sfatul oamenilor evlavioși ne ajută să vedem și alte aspecte ale unei situații particulare pe care altfel nu le-am fi luat în considerare.

(c) Sunt situații când trebuie să ținem seama de sfatul oamenilor lui Dumnezeu și alte situații când va trebui să mergem contrar sfatului lor.

## CAPITOLUL 5

### CHEMAREA PROFESIONALĂ

Una din primele mari probleme de călăuzire, cu care se confruntă de obicei tinerii, este cunoașterea voii lui Dumnezeu cu privire la profesia și locul lor de muncă. Este necesar ca Voia perfectă a lui Dumnezeu pentru profesie să fie căutată nu doar de aceia care își plănuiesc o slujire creștină permanentă, ci de către fiecare credincios în parte.

Așa cum arătam în Capitolul 1, Dumnezeu a planificat o profesie pentru fiecare copil al Său. Este esențial atunci să căutăm să descoperim care este aceea. Când chemarea lui Dumnezeu pentru tine este să fii profesor într-o școală, vei fi neascultător dacă devii pastor. Nu fii evanghelist dacă Dumnezeu dorește să fii doctor. Tot așa, nu-ți lua o profesie laică, dacă Dumnezeu te dorește exclusiv în slujirea creștină.

#### **Profesia aleasă de Dumnezeu**

Cu toate acestea, fiecare credincios trebuie să fie un martor permanent al Domnului Isus Hristos – chiar dacă nu este în serviciul creștin permanent. Un doctor creștin, întrebat fiind ce profesie are, a răspuns, „Profesia mea este să fiu un martor pentru Domnul Isus Hristos și să aduc suflete la El. Muncesc ca doctor pentru a-mi plăti cheltuielile.”

Într-adevăr, el avea perspectiva corectă. Când profesia este considerată din acest punct de vedere, nu trebuie să ne mai fie teamă de posibilitatea pierderii voii lui Dumnezeu. Atunci când avansarea și reputația personală ne influențează alegerea ajungem să rătăcim.

Cum ar trebui să procedeze un credincios tânăr în problema decoperirii voii lui Dumnezeu în acest tărâm? Când opțiunea alegerii unei cariere este încă deschisă înaintea lui, ar trebui să țină seama de aptitudinile intelectuale proprii și să caute să studieze pentru profesia cea mai potrivită lui. Oricum, el ar trebui să selecteze o profesie numai după multă rugăciune.

În absența vreunei cercetări în duhul său după rugăciune, ar trebui să meargă înainte și să selecteze profesia cea mai potrivită pentru el. Niciodată, în nici un caz, nu ar trebui să-și permită să fie împins într-o profesie de către altcineva.

Aceia care urmează deja o universitate pot fi, probabil, limitați în selectarea unei profesii. Nu este nevoie ca aceștia să considere că au pierdut voia lui Dumnezeu. Dumnezeu este suveran și stăpânește peste viețile noastre, inclusiv atunci când noi ignorăm căile Lui. El își pune mâna asupra noastră și ne conduce căile, fără ca noi să știm, mult înainte să ajungem la locul în care ne predăm Lui. El ne consideră responsabili numai după ce ne vorbește.

## **Locul ales de Dumnezeu**

Pe parcursul anilor de studenție, un credincios ar trebui să petreacă mult timp în rugăciune pentru ca Dumnezeu să-i dea informațiile corecte despre oportunitățile de angajare și contactele cu oamenii și instituțiile potrivite, astfel încât, la terminarea studiilor, să poată fi capabil să meargă la locul ales de Dumnezeu.

Trebuie să aibă tot timpul în minte cuvintele Domnului din Matei 9:37 – „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!” În ascultare de porunca Domnului din Ioan 4:35, el va trebui să caute detaliile lucrării Domnului în diverse părți ale țării și ale lumii. El trebuie să fie gata să meargă oriunde ar putea avea Dumnezeu nevoie de el – fie ca profesor, ca asistent medical sau ca inginer, oricare ar fi profesia lui. Este o rușine că atât de mulți caută confort personal și nu au nici un interes pentru răspândirea evangheliei sau pentru salvarea sufletelor.

Apoi, el trebuie să caute sfatul și rugăciunea credincioșilor maturi (din localitatea sa ori de altundeva) care sunt interesați de el și cunosc situația în zonele în care își caută de lucru. Totodată, el trebuie să încerce să înțeleagă ce îi spune Dumnezeu prin circumstanțele în care se află. Cu toate aceste informații în mână, când se apropie momentul de a lua o decizie, va trebui să caute să deslușească ce-i spune Duhul Sfânt în propriul lui duh. În final, va trebui să-și fundamenteze decizia pe această mărturie a Duhului dinlăuntrul său, încrezându-se în Dumnezeu, chiar dacă va trebui să se întoarcă în cazul în care s-a înșelat.

## **Serviciul creștin permanent**

Sunt necesare câteva cuvinte despre serviciul creștin permanent – cu alte cuvinte, chemarea de a fi angajat exclusiv în predicarea Cuvântului ca misionar, evanghelist, învățător al Bibliei sau pastor.

Dumnezeu cheamă un procent redus de credincioși într-o astfel de conducere, la fel cum a chemat în poporul Israel o singură seminție din doisprezece pentru serviciul de la templu. Însă El se așteaptă ca toți copiii Lui să fie doritori, în cazul în care i-ar chema. De aceea fiecare credincios trebuie să aibă în vedere și această chemare și să caute din toată inima să afle dacă Dumnezeu îl dorește sau nu în această lucrare.

Persoana care intră în serviciul creștin permanent ar trebui să fie perfect sigură că Dumnezeu a chemat-o în el. Tot așa, cea implicată într-o profesie laică trebuie să fie la fel de sigură că Dumnezeu dorește ca ea să fie acolo.

Chemarea de a fi evanghelist sau misionar nu este mai spirituală decât chemarea de a fi inginer ori contabil. Ce este important e să fii ceea ce Dumnezeu dorește să fii. Decizia de a intra în serviciul creștin trebuie să fie luată la rece – nu în atmosfera încărcată de tensiune emoțională a unei întâlniri și nici sub presiunea vreunui om. Deciziile pripite sunt de obicei regretate mai târziu.

Dumnezeu ne dă întotdeauna timp suficient înainte să ne decidem. Chemarea într-o slujire exclusiv creștină nu este ușor definită. Asemeni celorlalte călăuziri, vine în forme diferite la oameni diferiți. În unele cazuri rare, poate veni într-o viziune sau printr-o voce perceptibilă.

Esther Butler, misionară pionier în China, la începutul acestui secol, a povestit că, atunci când Dumnezeu a chemat-o în această lucrare, a văzut într-o viziune o stradă chinezească aglomerată. Mai târziu, la sosirea Nanking, a recunoscut limpede fețele și locurile.

Altoră, chemarea le-a venit ca un îndemn interior bazat doar pe o logică sfințită. John G. Paton a plecat din Scoția în Insulele Pacificului de Sud ca misionar pentru că a simțit că oamenii de acolo aveau oportunități mai reduse de a auzi mesajul decât cei din Scoția. James Gilmour a plecat în Mongolia deoarece, spunea el, nu a primit o chemare să rămână în țara sa de origine. Realizările lor pentru Dumnezeu în aceste locuri arată clar că ei au trăit în voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viețile lor.

Ce formă ia chemarea este nesemnificativ, însă acela care intră într-o slujire exclusiv creștină nu-și poate permite să fie nesigur de chemarea lui. Nu se poate racola singur în această slujire, nici măcar altcineva nu-l poate racola. Acest prerogativ rămâne întotdeauna doar în mâinile lui Dumnezeu.

În majoritatea cazurilor, o persoană chemată în serviciul creștin permanent va descoperi că Dumnezeu îi confirmă chemarea prin circumstanțe și prin credincioșii umpluți de Duh. Cu toate acestea pot fi, și chiar au fost excepții de la această regulă – pentru că Dumnezeu nu poate fi limitat la nici un șablon fix.

Totuși, pot fi stabilite câteva norme: Dumnezeu îi cheamă pe aceia care sunt activi în ocupațiile lor laice. El le vorbește doar aceloră care caută să fie martorii Lui în circumstanțele prezente. El răsplătește pe aceia care-L caută cu statornicie. De asemenea, trebuie să ne amintim că nu este un lucru static această chemare a lui Dumnezeu. Dumnezeu te poate conduce într-o lucrare exclusiv creștină pentru o perioadă, ca mai târziu să te conducă să fii martorul Lui într-o ocupație laică.

Trebuie să fim gata să ne mutăm cu Dumnezeu pe măsură ce situațiile și circumstanțele se schimbă, și să nu rămânem sclavii unei tradiții sau ai opiniilor oamenilor. Fie că suntem într-o slujbă laică sau într-o lucrare exclusiv creștină, chemarea noastră este aceeași – să fim robii lui Dumnezeu.

Natura și sfera muncii noastre pot fi diferite, dar suntem chemați să-L reprezentăm pe Domnul cu demnitate înaintea altora și să-i aducem la o cunoaștere salvatoare a Lui. Dumnezeu are un loc specific în via lui vastă pentru tine. Așa cum spun versurile, „Este o lucrare pentru Isus pe care numai tu o poți face”. Este responsabilitatea ta să găsești care este aceea și să te asiguri că o duci la bun sfârșit. „Ia seama bine la slujba pe care ai primit-o de la Domnul, ca s-o împlinești!” (Coloseni 4:17).

## **Rezumat**

1. Dumnezeu are o profesie specifică pentru tine. Datoria ta este s-o împlinești.
2. Fiecare credincios, indiferent de profesia lui, este chemat să fie un martor permanent al Domnului Isus.
3. O persoană tânără aflată în căutarea călăuzirii lui Dumnezeu pentru profesia sa ar trebui să se pregătească în domeniul pe care-l simte cel mai potrivit, în absența vreunui indiciu contrar.
4. Când caută o slujbă, trebuie să găsească informații privind nevoile lucrării Domnului în locuri diferite. Va trebui să petreacă mult timp în rugăciune și, după consultarea credincioșilor maturi și luarea în considerare a propriilor circumstanțe, în final să se lase călăuzit de mărturia interioară a Duhului Sfânt.
5. Nici o persoană nu ar trebui să intre în serviciul creștin permanent fără o chemare clară de la Dumnezeu.
6. Chemarea lui Dumnezeu este un lucru dinamic. Trebuie să fim gata să ne mutăm cu El într-o sferă nouă de activitate așa cum ne cheamă și în momentul în care ne cheamă.

## CAPITOLUL 6

### CONSIDERAȚII FINALE

Până acum ar trebui să fie evident cititorului că nu există nici o formulă perfectă de călăuzire infailibilă. Ne vom confrunta foarte adesea cu incertitudinea în căutarea aflării voii lui Dumnezeu. Dumnezeu îngăduie aceasta pentru ca noi să stăruim și mai aproape de El și să cunoaștem astfel mai mult din mintea Sa și să primim mai mult din viața Sa.

Timpurile de incertitudine sunt folosite de Dumnezeu și pentru a ne cerne motivațiile. Când suntem nesiguri de voia lui Dumnezeu ar trebui să ne examinăm pe noi înșine să vedem dacă am îndeplinit condițiile esențiale ale călăuzirii Lui (menționate în Capitolul 2).

Dumnezeu folosește incertitudinea pentru a antrena și întări totodată credința noastră. „Cine dintre voi se teme de Domnul, care ascultă glasul Slujitorului Său (*Domnul Isus*)? Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeuul lui” (Isaia 50:10). De aceea nu ar trebui să fim surprinși sau descurajați când întâmpinăm greutăți. Chiar și apostolul Pavel a fost adeseori în încurcătură, dar niciodată nu a disperat și nici nu a renunțat (2 Corinteni 4:8).

Uneori, Dumnezeu ne arată voia Lui exact înainte de a lua o decizie și ne ține în așteptare o perioadă lungă premergătoare acestui moment. În orice caz, El ne va arăta numai următorul pas la fiecare nivel. El ne conduce pas cu pas pentru că dorește să trăim în dependență de El zi după zi, și să umblăm prin credință și nu prin vedere.

Când ne arată doar un pas la un moment de timp, suntem forțați să ne sprijinim pe El. Mai mult, dacă Dumnezeu ne-ar arăta întreg viitorul, este foarte probabil că noi nu am dori să ne supunem Lui în totalitate. Și astfel, El ne arată doar câte un pas, făcându-ne treptat doritori să împlinim toată voia Lui.

Așadar, pentru a găsi voia lui Dumnezeu în viața noastră, tot ce este necesar să facem oricând e să parcurgem următorul pas pe care ni-l arată Dumnezeu. Pe măsură ce facem așa, vom descoperi cum planul lui Dumnezeu se desfășoară treptat înaintea noastră.

Un vechi proverb chinezesc spune, „O călătorie de o mie de mile începe doar cu un singur pas”. Avraam a părăsit țara sa de origine, neștiind unde avea să ajungă în final. El știa doar că Dumnezeu îl conducea (Evrei 11:8). El s-a supus lui Dumnezeu la fiecare pas și Dumnezeu nu l-a dezamăgit. Nicu unuia dintre noi, care îl urmează pe Dumnezeu așa cum l-a urmat Avraam, n-ar trebui să-i fie vreodată teamă de dezamăgire.

#### **Eliberare de indecizie**

De multe ori, va trebui să facem pași înainte fără a fi perfect siguri de voia lui Dumnezeu. Și aceasta este o parte a disciplinei umblării prin credință, pentru

că *certitudinea poate uneori echivala cu umblarea prin vedere*. Dumnezeu ne dă uneori asigurări clare să ne încurajeze ca nu cumva să ne slăbim. Dar de multe ori El așteaptă de la noi să mergem înainte fără a avea dovezi vizibile ale aprobării Lui.

Descoperind mintea Duhului Sfânt pe baza cunoașterii pe care o deținem, va trebui să înaintăm fără să așteptăm nehotărâți. Biblia spune că „Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii” (Proverbe 16:9). Mai târziu, uitându-ne înapoi la aceste decizii, vom decoperi că, în ciuda întunecimii viziunii noastre, Dumnezeu nu ne-a lăsat să rătăcim. Cu alte cuvinte, deși în perspectivă e multă incertitudine, la o privire retrospectivă va fi multă siguranță și bucurie.

*"Chiar întunecimea dinaintea mea  
Mă liniștește -  
Căci în băjbăirea pe calea încețoșată  
Simt mâna Lui și Îl aud cum spune,  
„Ajutorul meu e siguranță”.*

J. Oswald Sanders, în „*Spiritual Leadership*”, spune, „S-ar putea crede de către cei care nu s-au găsit într-o poziție de leadership, că experiența și umblarea îndelungată cu Dumnezeu duce la o ușurință mult mai mare în descoperirea voii lui Dumnezeu, în situațiile grele. Dar, de obicei, se întâmplă reversul. Dumnezeu îl tratează pe lider ca pe un matur adult, lăsând din ce în ce mai mult discernământului lui spiritual, și dând mai puține dovezi perceptibile și tangibile ale călăuzirii Lui decât în anii de început”.

Hudson Taylor, fondatorul Misiunii China Continentală a spus odată, referindu-se la călăuzire, că, în anii tinereții, lucrurile obișnuiau să-i vină clar și repede. „Dar”, spunea el, „după ce am înaintat și Dumnezeu m-a folosit din ce în ce mai mult, mă simt adeseori ca un om care merge singur în ceață. Nu știu ce să fac.” (Citat în „*D.E. Hoste*” de Phyllis Thompson). Cu toate acestea, oricând a luat o decizie, Dumnezeu a onorat întotdeauna încrederea lui Hudson Taylor.

Când facem un pas în incertitudine și se întâmplă să pierdem calea voii perfecte a lui Dumnezeu, ne putem încrede în El că ne va elibera. Făgăduința din Isaia 30:21 este că „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta și la stânga”. Dumnezeu poate schimba împrejurările când pierdem calea. Dar noi nu trebuie să rămânem permanent pasivi, așteptând o călăuzire spectaculoasă la fiecare mutare. Un vapor poate fi întors mult mai repede în timp ce se mișcă decât atunci când staționează: la fel și noi.

În Faptele Apostolilor 16:6-10, Pavel și Sila au încercat să meargă în Asia, nu ca rezultat al unei călăuzire evidente a Domnului, dar dorindu-și să facă voia Domnului. Ei au fost împiedicați – probabil de împrejurări aranjate de Dumnezeu. Apoi, au încercat să intre în Bitinia. Din nou drumul le-a fost

blocat. Însă pentru că ei căutau în mod activ voia lui Dumnezeu, și nu pasiv așteptând călăuzirea, El i-a condus în final către locul alegerii Lui - Macedonia.

În detaliile mai mici ale vieții de zi cu zi, călăuzirea *nu este* neapărat o chestiune de cercetare conștientă constantă. Este o problemă de umblare în Duh. Relația corectă cu Domnul va conduce la acțiunea dreaptă. În astfel de detalii mici, călăuzirea lui Dumnezeu nu este ceva de care ar trebui să fim extrem de conștienți tot timpul. Putem chiar *să nu fim conștienți de ea*. Relația noastră fundamentală cu Domnul este factorul important, călăuzirea fiind o chestiune spitală și nu o tehnică mecanică.

### **Eliberarea de regret**

Regretele față de greșelile trecute pot chinui mințile unora dintre noi. Poate am pierdut voia lui Dumnezeu în unele aspecte și acum suntem incapabili să corectăm. Dar regretul este inutil, deoarece el doar ne va consuma vitalitatea spirituală și ne va lăsa total nepregătiți pentru orice slujire a lui Dumnezeu. Eșecul trebuie mărturisit lui Dumnezeu, Care este credincios să ne ierte și să ne curețe imediat (1 Ioan 1:7,9). El ne-a promis de asemenea că nu-Și va mai aminti de păcatele noastre trecute (Evrei 8:12). Dacă Dumnezeu nu mai stăruie asupra trecutului nostru, nici noi nu mai avem de ce să agonizăm asupra lui. De aceea, trebuie să întoarcem spatele odată pentru totdeauna la acele eșecuri. Poate nu mai este posibil să îndreptăm greșelile făcute, dar Îi putem cere Domnului să folosească restul vieții noastre pentru slava Lui.

David s-a simțit foarte josnic când a păcătuit cu Bat-Șeba și când l-a dat pe soțul ei Urie să fie ucis. Cu toate acestea, în loc să trăiască restul vieții în regret, el s-a întors la Dumnezeu în zdrobire și pocăință. Primind iertarea lui Dumnezeu, a trăit după aceea pentru gloria lui Dumnezeu. Duhul Sfânt înregistra mai târziu că David îi fusese plăcut Domnului toată viața lui, cu excepția întâmplării cu Urie (1 Împărați 15:5). Dacă David ar fi lăsat regretul să-i infesteze mintea, nu ar fi făcut decât să-L mârșăiească mai departe pe Domnul.

Aceia care trăiesc cu greutatea regretului permanent în mintea lor nu reușesc decât să adauge eșec la eșec. Trebuie să uităm greșelile trecutului și să mergem înainte să împlinim voia lui Dumnezeu (cf. Filipeni 3:13,14). Dumnezeu ne poate înapoia anii pe care i-am pierdut (Ioel 2:25).

O altă ispită este să regretăm o decizie trecută care, la momentul respectiv, am fost convinși că fusese voia lui Dumnezeu, dar de care ne îndoim acum. Poate că decizia ne-a condus în necaz. Sau poate acum suntem conștienți de anumite realități care, dacă le-am fi cunoscut atunci, ne-ar fi condus la o decizie diferită. Principiul de avut mereu în minte este: *Niciodată să nu te îndoiești în întuneric de ceea ce Dumnezeu ți-a arătat la lumină*. Dacă am căutat cu sinceritate voia lui Dumnezeu și am decis potrivit luminii pe care am avut-o atunci, nu are nici un sens să mai privim acum înapoi cu regret. Dumnezeu nu este un despot crud care se delectează în a-și bate joc de noi. El este un Tată iubitor și nu ne va da o piatră dacă îi cerem o pâine. Dacă am căutat voia Lui cu sinceritate, putem fi siguri că Dumnezeu a controlat totul pentru a ne lăsa să decidem

corect. Chiar și faptele de care nu am fost conștienți atunci, trebuie să fi fost ascunse de Dumnezeu cu un scop.

Dumnezeu le-a dat lui Pavel și Sila direcții clare la Troia să meargă în Macedonia, și au plecat imediat. Cu toate acestea, curând după ce au sosit, au fost aruncați în închisoare, cu picioarele prinse în butuci. Ar fi putut atunci să se întrebe dacă sentimentul lor de călăuzire a fost greșit. Dacă ei ar și-fi știut soarta dinainte, probabil niciodată nu ar fi părăsit Troia. Dar Dumnezeu nu le-a dat nici un avertisment. Cu toate că erau închiși, Pavel și Sila s-au încrezut în Dumnezeu. Refuzând să se îndoiască în întuneric de ceea ce Dumnezeu le arătase la lumină, ei au continuat să-L laude (Faptele Apostolilor 16:8-26). Evenimentele de mai târziu au arătat clar că se aflau cu adevărat în voia lui Dumnezeu. Intrarea în necaz nu este, în sine, un indiciu al faptului că am fi în afara voii lui Dumnezeu. Dacă ne încredem în Domnul Îl vom lăuda în cel mai dens întuneric, fără nici un regret.

### **Eliberarea de frică**

Frica de oameni și de circumstanțe ne poate face să pierdem voia lui Dumnezeu. Mulți credincioși sunt guvernați de considerații ca certitudine și siguranță atunci când caută călăuzirea Domnului. Ei simt că anumite locuri și ocupații sunt nesigure și periculoase, și de aceea le elimină din mintea lor cu totul. Dar nu există nici un loc și nici o ocupație total lipsite de pericol în această lume. *Cel mai sigur loc din toată lumea este întotdeauna centrul voii perfecte a lui Dumnezeu. Pășim în pericol numai atunci când ieșim din planul lui Dumnezeu.* Acela care ia decizii fără a căuta călăuzirea lui Dumnezeu poate fi vulnerabil atacurilor lui Satan. Dar "cel ce stă (și lucrează) în locuința tainică a Celui-Prea-Înalt (în locul hotărât de Dumnezeu) se va odihni la umbra Celui-Atotputernic" (Psalmul 91:1 - adaptat).

Avem nevoie să fim eliberați și de frica de a face greșeli. Singurul om care nu va greși niciodată este omul care nu face niciodată nimic. Suntem elevi în școala lui Dumnezeu și fără îndoială că vom greși din când în când. Dar Domnul este întotdeauna aproape, gata să pună lucrurile în ordine.

În afară de Domnul Isus Însuși, nici un om nu a învățat vreodată să meargă potrivit voii perfecte a lui Dumnezeu fără să facă multe greșeli. Cei mai mari sfinți au învățat să umble în voia lui Dumnezeu exact ca un copil care învață să meargă – prin multe căderi. Copilul căruia îi este teamă de cădere nu va putea niciodată să învețe să meargă! Nu trebuie să lăsm niciodată o astfel de frică să ne oprească de la înaintare.

Umblarea în voia lui Dumnezeu poate fi nu tocmai ușoară, dar este o aventură minunată cu El, și El ne-a promis că ne va ține atunci când cădem – „Domnul întărește pașii omului .....Chiar dacă va cădea, nu se va prăbuși de tot, căci Domnul îl apucă de mână” (Psalmul 37:23,24).

În final, nu uita – călăuzirea este în esență o chestiune personală între Dumnezeu și tine. Modul în care Dumnezeu a condus o altă persoană nu va putea fi niciodată modul în care El dorește să te călăuzească pe tine. Principiile

generale sunt aceleași pentru toți credincioșii, dar modalitatea exactă diferă de la individ la individ. Vei fi doar confuz dacă vei căuta același tip de călăuzire descris de altcineva în mărturia lui.

Lasă în seama lui Dumnezeu modul cum te va călăuzi El. Grija ta e să fii întotdeauna disponibil pentru El, să faci orice dorește El. Iar El se va îngriji să-ți aducă la cunoștință voia Lui și să te întărească s-o împlinești.

### **Rezumat**

1. Dumnezeu îngăduie încurcătura ca să-L poți cunoaște mai bine. El ne cerne totodată motivele noastre și prin aceasta ne întărește credința.
2. În majoritatea cazurilor, trebuie să înaintăm chiar și atunci când nu suntem lămuriiți cu privire la voia lui Dumnezeu, cu condiția că am deslușit mintea Duhului cu toată puterea cunoașterii noastre. Nu trebuie să așteptăm nehotărâți.
3. Nu trebuie să mai privim înapoi cu regret la greșelile sau deciziile trecute.
4. Nicodată nu trebuie să lăsăm nici frica de pericol, nici frica de a greși să ne țină în pasivitate permanentă.
5. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să aleagă El *cum* să ne călăuzească.